

229.519

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

329519

BUDAPESTTŐL

BELGRÁDIG

VELOCZIPÉDEN

THOMAS STEVENS

AZ «OUTING ILLUSTRATED MAGAZINE» TUDÓSÍTÓJA TÁRSASÁGÁBAN

Országos Sporttörténelmi Könyvtár

IRTA

IGALI SVETOZÁR

A «CYCLIST'S TOURING CLUB» CONSULJA

(STEVENS ÉS A SZERZŐ ARCZKÉPÉVEL)

«Montez le» mondá Stevens.

BUDAPEST

PALLAS RÉSZVÉNYTÁRSASÁG NYOMDÁJA

1885

827.9

BUDAPESTTŐL
BELGRÁDIG
VELOCZIPÉDEN

THOMAS STEVENS

AZ «OUTING ILLUSTRATED MAGAZINE» TUDÓSÍTÓJA TÁRSASÁGÁBAN

IRTA

IGALI SVETOZÁR

A «CYCLIST'S TOURING CLUB» CONSULJA

(STEVENS ÉS A SZERZŐ ARCZKÉPÉVEL)

«Montez le» mondá Stevens.

BUDAPEST

PALLAS RÉSZVÉNYTÁRSASÁG NYOMDÁJA

1885

A szerző tulajdona. Minden jog fentartva.

229519

THOMAS STEVENS.

IGALI SVETOŽAR.

SZÉCHÉNYI
KÖNYVTÁR

KIMUTATÁSI TÁBLÁZAT.

Idő junius	Indulási hely neve	Ebédelés	Alvás	Kilométer száma	Hajtási idő (óra)	Megjegyzés
8-án	Budapest	Adony	Duna-Pentele	70	5	Jó út
9-én	Duna-Pentele	Paks	Szegszárd	79	5 ¹ / ₂	Tolna—Szegszárd közt rossz az út
10-én	Szegszárd	D u n a - S z e k c s ő		31	2 ¹ / ₄	Stevens vendégem
11-én	Duna-Szekcső	Keskend	Eszék	82	6 ¹ / ₂	Kedvező szél
12-én	E g é s z n a p e s i k. E s z é k e n m a r a d u n k.					
13-án	Eszék	Vukovár	Sáregrád	74	7 ³ / ₄	Eszék—Trpinje között nincs országút. Gyalogoltunk.
14-én	Sáregrád	Cserevitz	Pétervárad	58	5	Fruska-Gora
15-én	Pétervárad	India	Batainitza	60	5	Géprész törés
16-án	Batainitza	Z i m o n y		14	1	Megérkezés
Összesen				468	38	

A Budapest-belgrádi 468 km. hosszú útvonal 38 órai hajtási idő alatt tétetett meg. — A hajtási időben a pihenés nincs bele értve.

BUDAPESTTŐL BELGRÁDIG

VELOCZIPÉDEN

THOMAS STEVENS TÁRSASAGÁBAN.

Országos Széchényi Könyvtár

BLJDAFESTLÖI HELGADIG

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

Az 1885-ik év májusának egy délutánján volt, hogy Stevens utazásának híret vettem. Társaságban voltunk; Calypso kisasszony a «Függetlenség»-nek egy példányát tartotta kezében s figyelemmel látszék olvasni. Miután elolvasta, átnyujtá nekem a lapot, olvassam én is.

A «különfélék» rovatában láttuk e passzust: «*Velocipeden a világ körül*», — a cikkecske elbeszélte, hogy Thomas Stevens ekkor meg ekkor indult San-Franciscoból — ekkor ért Bostonba, telet New-Yorkban, ekkor indult Liverpoolból s most jön, . . . jön, Budapestre is elfog jönni; s innét folytatja világszerű útját.

Amerikai kacsa, — mondám, amint a lapot letettem, — az lehetetlenség.

Calypso kisasszony úgy vélekedett, hogy «il n'y a rien d'impossible pour un Yankee».

— Jó, — mondám, — ha eljön Magyarországra, én elkísérem azt a phenoment az ország határáig.

Én egy pár száz kilométeren keresztül akarom gépen ülve látni, másképp soha sem hiszem, hogy akadt vakmerő, ki a Himalaya és a chinai falnak bicyclin való megmászására gondoljon.

Ő eljött, én elkísértem. S ma meg vagyok róla győződve,

hogy oly férfi Atalantá-t kísértem, kit ha az ázsiai fenevadak, beduinok vagy chinézerek a más világra nem bicyclereztetnek, — a világegyetem minden velociped-egylete tiszteletben tart, s kinek minden egylet készséggel fogja megrendelni mellszobrát egyleti helyisége díszítése céljából.

Várjuk az «angolt». Találkozás a «Herkules» szerkesztőségében. Thomas Stevens. Indulás. Adony. Duna-Pentele.

Junius hó első napjaiban felértem Pestre. Az ország apraja-nagyja áhítózott a kiállítás megszemlélésére. E divatos betegség rajtam is erőt vett.

Velocipedistával bárhol történt legyen a találkozás, csak egy kérdés megvitatása jöhetett szóba.

«Hol van az amerikai???!»

Az egyik tudni akarta, hogy már elérkezett Bécsbe, hogy ott gépjavitása történik most. Másik természetesen azt vetette ellen, «hisz ha Bécsben volna, a bécsiek csak értesítettek volna már eddig!» Volt, a ki a scepticismust annyira vitte, hogy az «amerikai» jövetelét egyszerűen a hígeszüek számára átkenhető «motkesz»-nek jelentette ki, bevetődött a Pohl-ba s oda sem hederített a «humbugnak».

Telegraphirozzunk Bécsbe! mondtuk, mikor a «Nagybajuszúval» a Solymosy «Magyar dalcsarnok»-a felé ballagtunk vacsora után. Meg is fogadtuk, hogy holnap távira-
tozunk Hildebrandtnak, az tudni fog a dologról valamit, mi meg humanus dolgot végzünk, a midőn annyi ember fejéből kiverjük a kételyt. A «Dalcsarnokban» igen élvezetes este lett töltve, volt jó bor, jó compania. Ira Paine feleségének démoni kecssei végre is azt eredményezték, hogy békés hazamenetel s alvás helyett csinos kis «vadrouilleirozáshoz» fogtunk.

Kakasszó és pitypalaty idejében aztán, midőn ugyanis hazafelé menendő az üllői utat longiroztuk, nem emlékez-

tünk vissza többé a táviratozásra. «Nagybajuszú» váltig csak bicyclizni akart, én álmos voltam, — kijelentettem, hogy aludni akarok. Elváltunk. Másnap, vasárnap 11 óra tájt beszélni akartam valamelyikkel a «hét» közül, elszaladtam tehát a «Herkules» szerkesztőségbe.

A szerkesztői teremben egy sereg embert láttam, — csupa velocipedista. Köztük Kosztovits és Braunecker báró, kik egy uniformisban levő emberrel angolul beszélnek, jegyzeteket csinálnak.

Bemutatnak az idegennek, az idegen Thomas Stevens volt!

Kérdem tud-e francziául?

— Nem, — viszonzá Kosztovits ur, — csak is angolul beszél.

Egy nyári tourát úgy is akartam csinálni, ötöt úgy is el akartam kísélni. Nem tellett bele 5 percz; kicsináltuk, hogy vele megyek Budapeستől Belgrádig s az elutazás idejét hétfőre, június nyolczadikának reggeli hat órájára tűztük ki.

Stevens 30 évesnek látszott s rendkívüli széles vállalai nagy testi erőről tanuskodtak. Haja és bajusza szőke volt, arcza s kezei — azok vetekedtek a cigány feketeségével, a júniusi nap ugyancsak lesütötte.

Gyapju inget s e fölött nehéz setét kék kabátot hordott. A hozzá intézett kérdésekre kimért hangon s a mennyire lehetett kevés szótag alkalmazásával felelt. Ittunk slivoviczát, kíváncsian hallgattuk Kosztovits ur tolmácsolásait.

Én néhány utazási regime után tudakozódtam, e közben dél lett, kiki ebédje végzése céljából felkelt. — Elváltunk, hogy délután 5 órakor a «keleti pavillonba»-n találkozzunk. Egész délutánt az utazás előkészületeinek megtételére fordítottam. Mire délután a mondott helyre kiértem, a társaságot már kint találtam.

Stevens lesült arczával, fekete selyem, angol, ernyő nélküli sapkájával azonnal felköltötte a közönség figyelmét.

Egyébiránt, hogy ő az a bizonyos «angol», futó tűz gyanánt terjedt a kiállítás területén. Kérdéseket intéztettünk hozzá a kiállítást illetőleg? Egyszerűen dicsérte. Gonddal figyelte a bőrárukat.

Milyeneknek találja a Pesti hölgyvilágot, kérdé egyik-másik.

«Párisban és Pesten», felelé, «szép nők vannak».

Utunkat folytatva, később tapasztaltam, hogy a szép nem irányában — annyira-mennyire a training szabályai megengedik — érdeklődött!

Kutatva tekintett jobbra-balra, a mint a kiállítási területet bejártuk. Kosztovits által megkérdeztetik, vajjon keres-e valamit? Előáll vele, hogy selymet szeretne magának venni, hogy abból sátort készítsen.

— Minek? kérdé Kosztovits.

Stevens itt elmondta egy magyarhoni kalandját. A bécsiek elkísérték szépen az osztrák-magyar határig. Ott rámutattak egy földterületre, hogy «az ott Magyarország!» Ők már most tovább nem kísérik. Stevens felül maga, s behajt Magyarországra. Elér Neszmélyre, hol éjjeli szállást — volt tartandó.

A korcsmáros, kihez szoba nyérése céljából fordult — természetesen — nem ért angolul, a szoba fogalmát meg Stevens nem tudja magyarul definiálni. A dolog vége egyszerűen az lett, hogy istállóba internálta magát s jászolban aludta az igazak álmát egész reggelig.

Most, hogy Pestre elérkezett, a «Nemzeti szálloda» comfortabilis volta talán meglephette kissé, tehát a jövőre gondoskodva, hogy többé jászolban ne kelljen aludnia, kérdezősködik selyem után s abból csinál ő sátort magának. Sátorban jobban esik az alvás.

Kosztovits biztosította, hogy arra magyar területen nincs szüksége, csak növelné ugyanis nehéz podgyását. (20 fontot czepelt magával.) Az angol erre még csak nem is sóhajtott fel megkönnyebbülten. Pedig illetet volna!!

Ízletes vacsora elköltése után, ugy fél 10 táján benéz-

tünk kissé Littke champagneros és szép kellnérnős pavilonjába, hol a habzó magyar gyártmány méltatása közben elfogyasztattunk sok toastot; kölcsönösen éltetve egymást s szorgosan vigyázva az «angolt»: «birja-e?»

Utközben Pentelen volt néhányunknak alkalma meggyőződni, hogy nagyon is birja.

A kiállítás területét néma csend uralta, midőn aludni menés céljából haza indultunk. Stevenset elkísértük szállójába. Bicyclijét a szálló lépcsőházában láttuk, körülbelül 50" (1 m. 30 cm.)-es nehéz, szilárd szerkezetű, mindenütt golyószerkezetes, nickeles «Colombia» bostoni gyártmány volt. Pakkját a gép 3 részén osztotta meg; a gép fején hordta a sulyos bőrskatulát, ez igaz, hogy könnyítette hajtását, a mennyiben a teher súlypontja a nagy kerék tengelyével esett körülbelül egy vonalba, de könnyen okozhattott volna fejesést is! De; Stevens bizott hajtási ügyességében! bizonyítja naptól elfeketedett kézfeje, miután világszerte veloziped-utjában keztyűt *nem viselt!*

A nyereg alatt a törülő rongyot hordta, melylyel gépét porolta s ebben voltak göngyölgetve a legszükségesebb kis francia kulcsok és «Ditrich»-ek. Számra nézve hárman.

Hátul, a gerincz közepe táján, hordta esőköpenyébe pakolva, gyapju anyagból készült alsó ruháját. Szívélyes búcsút vettünk egymástól e rövidleges inspectió után, hogy kiki a «Kis Kommer» előtt legyen czakkumpak reggel $\frac{3}{4}$ 6 órára, — jó éjt!

Másnap, hétfőn reggel $\frac{3}{4}$ 6 órakor mondott helyen voltunk, vagy 14-en.

Kosztovits és az «angol» hiányoztak!

Mi, hogy az idő hiába ne muljék, reggelihez fogtunk; én hideg tejemet absorbálva, arról győződtem meg, hogy a Littke champagner nagy mértékben elrontotta gyomoromat. A dolog annál inkább bosszantó, mert egészséges gyomorra és fejre bicyclerezés közben nagy szükségünk van. Titkomat nem árultam el senkinek. $\frac{1}{2}$ 7 felé jött Stevens Kosztovits társaságában. Ez utóbbi még megjegyezte, hogy

leendő uti társam a gyümölcsöt igen szereti; s itt a mi utainkon 70—80 kilométernyi átlagos utat tesz meg napoként.

Mig mi négyesével a propellereken áthajókáztuk a Dunát, mig valamennyien együtt voltunk, — bizony 7 óra lett belőle. A vámháznak átellenében gépeinkre ültünk. Gyenge éjszakai szél elősegítette gépeink propulsióját. Három csapatban, voltunk angolunkat elkisérendők. Az első s legszámosabb csapat, számra nézve 12-en, elkísérték Promontorig. A második három tagból álló társaság, nevezetesen: Rossi Nándor, Filipovits Emil, Ehrlich János Penteléig kísérték. Én vele voltam tartandó Belgrádig. Az első csapatban Mohacsek ur is köztük volt «Kangaroo» gépen. Szokatlan látványt nyújt az apró kigyó módjára tovasikló gép. Annyit észrevettem, hogy a poros, kerékvágásos budapromontori úton jól nyomában tudott maradni a rendes gépnek. Mohacsek ur egy izben bebizonyította előttem azt is, hogy e fajta gépről lehetetlen a leesés, — a mint egy oszlopnak neki hajtott. Székely ur gépének kis kereke impertinens állapotban volt. A menetet az angol, szép egyenletes sebességű hajtással, nyitotta meg, — én zártam be.

Promontoron, a vizes árkon túl, az első csapattól elbucszunk. Kosztovits az utazási regimre figyelmeztet még egyszer, s elválunk. Már most csak öten voltunk. A vezetést Rossi veszi át, s 16—17 km. órai sebességgel halad előre. A júniusi nap hősege kezd kiállhatatlanná válni. Mi négyen ingre vagyunk vetkőzve, — Stevens legkisebb hajlandóságot sem mutat téli kabátja levetésére.

Nem is vetette le egész utunkon, bár a Fruska-Gorában oly hőségünk volt, mely gépeink aczélá fenyegette megolvastással.

Elhagytuk Tétényt, majd a pécs-budai vonal sínein hajtottunk keresztül, hogy később balról egy földszintes kis korcsmafélét hagyjunk el. Immár közeledtünk a magyar veloczipedisták Eldoradójához, a kitűnő tétény-tolnai utvonalhoz. Említett földszintes házikótól számítva az országút balra és egyenesen dél felé hajlik, nem kavicsozva van

többé, hanem a Duna medréből szedett sárga murvával van behintve. Ez az út síma, kemény, hogy a két kerék tova haladva rajta, nyomokat nem hagy hátra, nem kerékvágásos. Rossi ur maga bevallotta, hogy e kitünő utat eddig nem ismerte -- bár a többi a fővárosba szájadzó utakon — valamennyin járt már!!

Hogy mennyire megtetszett neki ez út, bizonyítja azon körülmény, hogy másnap ugyan ez úton gépen tért vissza!

Rátértünk tehát a kitünő útra, én lassítám némileg a járást, a Littke-pavillonbeli esteli multság és a hőség kényszerítettek reá. Rábízáván Rossira: examinálja meg az angol járását. A kis csapat megmászott minden dombot, mely Ercsi és Tétény között van, ingre vetközött embereinken az izzadság félre magyarázhatlan jeleket hagyott hátra, Stevensnek homloka nedvesedett csak kissé. Az ördögbe, ez «hideg vérű» angol, gondolhattuk magunkban, midőn Ercsiben a nagykocsmában a tornáczon leültünk, hogy bort, szóda vizet, hideg tejet kebelezzünk be.

Ercsibe valamivel 10 óra után értünk el.

Ekkor vettem észre, hogy Stevens idegenkedik barna házi kenyereinktől. «Milchbrotot» kért, eléje tettük a zsemleket, kiflis kosarat, kiaknázott belőle s evett, ez volt tehát a «milchbrot».

Elhagytuk Ercsit $\frac{1}{4}$ órai ott létel után, a vendéglő előtt nyeregbe szálltunk, s az előttünk délfelé hajló országúton hajtottunk el. Csakhamar hátunk megett hagytuk Ercsit.

Az Adony-Ercsi országútvonal egyszersmind töltés gyanánt is szolgál a Duna árja ellen. Balról alig néhány méternyire a Duna setétkék sávja húzódik végig, jobbról termékeny búzás, kukoriczás táblák vannak. Az utvonal, — illetve a töltés — 2—3 méternyi magas, egyenesen halad délfelé, síma és kemény! Oh, e 15—16 km.-nyi út micsoda versenypálya! Gépen haladva, egyikünk sem szólt róla, — azt, hogy rágondolt mindegyikünk, az bizonyos! Adonyba 11 óra után értünk. Stevens itt lekapta csengetyűjét, melyet eddig magával hozott, s azt az uton volt fiu seregnek adta.

A csengetyü ugynevezett «grelot» volt, gömbalaku, hangja sajátságos, de gyenge. Mért éppen itt szabadult meg tőle? Kérdés maradt előttem. Adonyról csak 3 órára d. u. terveztek a tova utazást, elég időnk akadhatott volna, az általam istenített Dunafürdőt vehetni; miután a bajtársak nem nagy kedvet mutattak hozzá, én is lemondtam róla.

Beszóltam Kováts Sándorhoz, jónapot mondandó a sport e lelkes üzőjének. Irodájában találtam, tőle tudtam meg nagy sajnálkozásomra, hogy Oszoly Pesten van kiállítást nézendő. Ebédünket végezve Kováts szobájában tartottuk a siestát. Stevens a mint belépett a szobába, körültekintett, s a panopliára vetve egy tekintetet, balról a skiff 4 evezőjét veszi észre a falhoz támasztva, azt mondja, hogy «Sport!» . . . Ezután lekap egypár vivó keztyűt, mi többiek csodálkozva nézünk rá, — tán vívni akar? — Dehogy, meginvitálja a társaságot egy box partiera? Nevetve magyaráztuk meg, hogy hiszen az vívásra való keztyű. Szó nélkül letette, leült s ült, a hogy ő szokott, némán, szoborszerűen. Elfelejtettem megjegyezni, hogy ebédünket végezve, mi többiek szódavizes boraink mellett maradtunk néhány perczig. Stevens nem ért rá tétlenül ülni, azonnal fölkel, bicycline fejére alkalmazott 4 szegletes bőrskatulyából előszedett egy teljes írószerszámot s írt.

Leírta a buda-adonyi utat az «Outing illustrated magazin» számára.

Mi respektáltuk munkásságát, így történt, hogy bemenünk Kovátshoz, s ő munkáját végezve jött csak oda.

Rossi kivette az óráját, rápillantott s azt mondta: «Három óra», mi allons-al feleltünk; 5 percz múlva már kívül voltunk Adony falai közül, miután Kovátstól szívélyes búcsút vettünk.

Az adony-pentelei útvonal az én nézetem szerint e kitűnő útvonalnak legjobb része. Dombos ugyan némely helyt de egy kis jó akarattal a dombok valamennyie gépen tehetők meg. Fő az, hogy délfelé folyton lejt. 20 km.-nyi utunk volt. A leglassabb hajtásban is megtehettük öt negyedóra alatt. 30 R^o hőségben haladtunk, s Stevens nya-

káról a téli kabátot sehogysem lehetet lecsalni. Biztatott bennünket, hogy leveti majd, ha lesz «warm». Eddigi és a következő útvonalak hajtásában a mellékutak, gyalogutak általa «promenade»-oknak nevezett jó útválasztási ügyességet bámultuk benne. Gépe igaz, hogy alacsonyabb volt (50") s így a lehajló ágak sem okoztak neki oly nagy kalamitást. 4 óra alig mulott el, már is Pentelére értünk.

Beszálltunk Lábady vendéglőjébe. Nagyon ajánlatos hely: kitünő magyar konyha, szívélyes magyar vendégszeretet, s szerény árakat talál ott az utas veloczipedista. Tiszta szivemből ajánlhatom; mily kitünő séta utat tehet idáig a pesti veloce-barát. 70 km-nyi jó utat talált s az úton munkában elveszett erő pótlásáról Lábady szeretetre méltón tud gondoskodni. Gépeink elhelyezésére külön zárt helyiségről lett gondoskodva.

Mi első sorban a kiérdemelt frissítők után néztünk. A pentelei kaszinó-kávéház egyik sarok asztala csakhamar görnyedezett az élénk rakott tömérdek kávé, bor, ásványvíz, hideg tej súlya alatt.

A mi pusztítani való volt, — csakhamar eltűnik a látathatárról.

Sürgettem a Dunafürdőt, — végre elindult kis karavánunk fürdeni. A szalki állomás és Pentele között fekvő szigetre eveztünk, hogy ott tartsuk meg a rég óhajtott s reggel óta beszéd tárgyát képező fürdést. Végre ott voltunk.

Képzелhetetlen vehemenciával rángattuk le ruháinkat, s míg Lábady ur derék vizslája a békák fogásával vesződött, Philipovits gyönyörű «dinnyéket» debitált.

A mennyire a diskretió határain belül mozoghattunk, Stevens vetkezését is ellestük. Lekerült egyszer a setét kék téli kabát! Emlékszem rá, hogy közülünk valamelyik megesküdütt útközben, hogy «ez» — abban is alszik ám! A kabátka után következett a vastag, porszínű *valódi gyapju* ing.

Sokat olvastam, s még többet irtak már a gyapju anyagból készült alsó ruhák áldásos voltáról. — Engem a magam

részemről a budapest-belgrádi út tökéletesen meggyőzött a felől, hogy veloczipédista alsó ruhája csak, de csak gyapju anyagbeli lehet. Esküt teszek rá, hogy a selyem, kötött vagy schiffon, flanell inges bicyclér ha tüdő bajt, vagy ehhez hasonló nyavalyát össze nem szed; az csak — az illető szerencséje, — azt csak saját előnyös konstrukciójának köszönheti. Nem akarok itt elvekről beszélni, mikép selyem, vászon, schiffon stb. egyszer izzadság által megnedvesítve a bőr felületével a hideg érzetét éreztetik, mihelyt a mozgó test nyugalomba tért át. Ezek dolgok, melyeket a jägeristák már ezerszer elmeséltek. A nem jägeristák meg vallják be, hogy a «gyapjas»-oknak igazuk van. Én csak azt mondom, hogy igen resteltem a dolgot, midőn útunkat téve Stevens társaságában, korcsma udvarokban, melyekben hűsítőnket vettük, hozzám lépett; jobb keze mutató ujjával ingemre mutatva azt mondta: «Nit guut», majd meg az ő inge gallérját fogva mutatta, hogy: «Daaas guut». Ingem nedves volt, éreztem a hideget, nagyon de nagyon igazat adtam Stevensnek. De térjünk vissza fürdönkhöz.

Nadrágja levetése után egy sárga színű térden alul érő gyapju alsó nadrág bujt elő.

Végre bennt voltunk a hüs hullámokban nyakig. Élvezetes volt nagyon. Én utazásom közben, hol csak tehettem, a nymphák és naiadok mulatságát élveztem. Stevens a kialkudott «nappali szobában» maradt irni. Mert úgymond az «mátsch-á» tesz.

Fürdés után az említett szigetke lett ins ectió alá véve. Kis társaságunk egy magyar ember élelmessége által lepett meg. Három sorban elmesélem.

Lábady úr szenvedélyes vadász, hogy nimródi passzióját a praktikus pénzszerzési eszmével egyesítse, vadászati bérbe veszi a «közbirtokosság» tulajdonát képező kis szigetet. Olcsón kapja meg, s «fácányost» teremt benne.

Már most vadászhat benne kénye kedve szerint, a pénzügyek még igen jól állanak, midőn ősszel a tömérdek vadat küldi Pestre elárúsítóinak. Praktikusnak elég praktikus! Elárulom azonban baját is; a mult kemény télen be-

fagyott a Duna, s egy róka át ment a jégen... biz az még most is ott van. Az is vadász!

8 óra tájt ültünk a vacsorához s az elénk rakott «kosztot», a szakácsné dicséretére, legjobban úgy méltattuk, hogy nem hagyunk ott semmit! Alig hogy vacsoránkat végeztük, a fiatalságnak egy lelkes barátja lépett be Ujváry földbirtokos ur személyében. Alig néhány lépésnyire fekvő pinczéjének megszemlélését nem lehetett visszautasítani, egyrészt mert az invitálás nagyon szivélyes volt, másrészt mert «könnyű Katót tánczra vinni». Elvittük Stevenst, lásson magyar pinczét, magyar bort. Látott! csodálkozott a fehér és siller borok pezsgőszerű muzirozásán, de a mellett itta keményen, — akár csak két magyar!

Okozott ez által a szives házigazdának végtelen örömet. A kezdet után ítélve, elmulatott volna ott reggelig, 5 órakor nyeregbe «lépett» volna, mintha nem is forma szerinti magyar borkóstolón lett volna.

Este 11 óra volt már mire kissé bőbeszédű hangulatban tértünk szobáinkba. Ehrlich és Fillipovits, hogy haza hajókáztak s ott nem maradtak — bizonynyal egy élvezetes estétől fosztották meg magukat. Éjféltájban... horkoltunk.

Paks—Szegeşárd.

Kedden, július 9-én reggel 4 órakor már mindhárman talpon voltunk. Az öltözködést, s a szükséges gépolajozást néhány percz alatt végeztük. Midőn hideg tejből álló reggelinket fogyasztottuk, kezdtünk csak az elválás szomorú voltára gondolni. Rossi úr ugyanis Pest felé volt visszamenendő gépén. Mire öt óra lett, a vendéglő alsó, dombon álló kapuján léptünk ki; a kicserélt kézszorítások után Rossi úr éjszagnak, mi ketten dél felé hajtottunk. Pentele déli végén egy meredek hegyen vezet keresztül az országút; néhány percz mulva e domb előtt leszálltunk, hogy a gépeket feltoljuk rajta. A domb tetején felültünk ismét, s a legszebb országúton élvezettel hajtottunk. Stevens előre tört, le-leszállt jegyzeteket csinálni. A mint hozzáértem

megkérdelem, hogy: Accident? — Non. — felelé — notice! Kezével intett, hogy ő is rögtön fog indulni. S csakugyan alig telt bele néhány percz, egy mindinkább hangosabbá váló füttyölt nótát hallottam. Végre elért, folyton füttyölve, s néhány méternyi distanczot tartva előttem, hajtotta gépét és füttyölt. Feltűnt, hogy nótáját soha egy másikkal fel nem cseréli? Egy hegy előtt történt leszállásunk alkalmával nótája nemzetisége után tudakozódtam. Megértette velem, hogy az a «Yankee dudl».

Megfigyelése gazdasági terményeinkre is kiterjedt, a kukoricza táblákra mutatva, megkérdez, hogy a «Mais», «Gentilhomme» vagy «Paysan» tulajdona-e? A kapott válasz szerint jegyzett.

Duna-Pentele és a Duna-Földvár között elnyuló 20 kilométer *folyton* lejt Földvár felé. Az út közepe táján az út mintegy 4—5 km.-nyi távolon keresztül egy mély völgybe száll alá. Itt szétvetett lábakkal, fékszorítás nélkül szálltunk alá.

Ezt azért említem meg, mert Stevens előttem hajtva,—ütemszerű fejmozgásához mintegy hozzá szoktatott.

Most mozdulatlan s merev testtartása a centaurok márvány szobraira emlékeztetett. A Földvár előtti néhány kilométer rossz kövezetű, s dombos volt. Különben a Budapest-tolnai útvonal, minden város előtt, magában a városban s a város után silány kövezetű.

A városon kívül olyan remek, hogy ódákat lehetne róla írni. Tehát közvetlen Földvár előtt rossz útunk van s ezen sűrű a kocsiközlekedés.

Stevens észreveszi, hogy a kavicsos úton nem járhat — behajt az árokba és abban jár!

A városon keresztül én vettem át a vezetést, egyrészt, hogy úttévedés ne történjék, másrészt, hogy a vendéglők-höz könnyebben érhessünk. Földváron megkérdelem: akar-e frissítőt?

— Wil you trinken? — kérdém.

Felelete — Yes! volt.

Vendéglő csakhamar akadt, hanem ő a helyett, hogy helyet foglalt volna, kinézett az utcára; a piacot tartó parasztok tarka sokasága észrevehetőleg mulattatta. Felém fordulva azt mondja:

— Cerise! ? mutatja, hogy cseresznyét akar enni.

Eszembe jutott Kosztovits figyelmeztetése, hogy szereti a gyümölcsöt; — átmentünk az egyik kofához, s vettünk négy krajczárért cseresznyét. Portékánkat aztán behoztuk a vendéglős asztalára, reggeliztünk: ő gyümölcsöt, én hideg tejet.

Egy tisztességesen öltözött úr jön felénk, bemutatja magát s informáltatja magát utunk felől. Fölvilágosítom néhány szóban. Idegenünk, — ki különben kifogástalan modorú uri embernek látszik, előhossa mult héten toroklobban elhunyt két gyermekének történetét. Elmondja, mily okosak voltak; ha meg nem halnak, ők is veloczipédéztek volna, végre az apai szív keserves fájdalma könnyáporban nyilvánul.

Stevens némán ugyan, de bámulva tekintett a síró emberre. Reggelinket végezve indultunk. Mire Földvárt háttunk megett hagytuk, Stevens «stoppolt» (stopp! megállj!) Megkérdez engem, hogy az idegen miért sirt? Nem tagadom, egy pokoli «motosz» jutott eszembe.

Át is kentem Stevensre ez ártatlan «motkeszt». Azt mondtam illetve igyekeztem vele megértetni, hogy az a földvári uri ember neszét vette az ő rengeteg utjának, meg van róla győződve, hogy a kinézerek vagy a kannibálok valahol meg fogják nyúzni s hát... ötet siratta. Nem szólt semmit, komolysága nem hagyta el, úgy vette ki magát a dolog, hogy az igen természetes, ha őt siratják!

Félkilencztáján Kömlőd falu előtt voltunk. Stevens stoppol; leszállok, megkérdem: mi baj? Az eperfákra mutatott, melyek az országutat szegélyezik, azokon fiukat vett észre, kik az eperfa levelet szedték a kötényükbe.

— Minek teszik azt? kérdé.

A selyem bogarak tenyésztéséről előadást tartani angolul annak, ki az angol nyelvet nem érti, kissé bajos dolog.

E nehézség daczára hozzáfogtam.

Rámutattam selyem ingemre, s utaltam annak a gyártására. Ujjaim hosszúságával igyekeztem megértetni a selyem hernyót s végre gestushoz fordulva, mutattam, hogy e hernyó-féle eszi az eperfa levelét.

— Comprehens? (érti-e?) kérdém, a mint végeztem.

— Yes! mondá s nyomban letépett eperfa levelet s azt rágni kezdte...

Utközben valamelyik korcsmában hatalmamba ejtettem plajbászt, papirt s rárajzoltam a selyem-hernyót, végre megértette tökéletesen. Paksra 10 óra előtt érkeztünk. E város előtt is volt egy szikra kalandunk. Egy békóba fogott ló megijedt kettőnkől; elkezdett Paks felé szaladni, jobbra nem térhetett ki a magas hegyoldal miatt, balról meg közvetlen a Duna volt. E veszekedett állat miatt nem ülhattunk föl, csak akkor, mikor a városba értünk, s a lovat a molnárok megfogták.

A paksi vendéglőben biztos helyre raktuk gépeinket. Megkérdelem, mit akar enni.

— Fisch! volt a felelet.

A korcsmárosnál halpaprikást rendelék, igazi halászos maniérrel elkészítettet. Aggodalmaim voltak ugyan először, hátha Stevens nem eszik majd a tulságos paprikás eledelből, de eszembe jut, hogy hisz ez Khinában még hernyókat is fog enni, — megmaradok a kilátásba helyezett paprikás mellett. Nem is bántuk meg.

— Promenade! mond Stevens, a mint én az ebéd históriával végeztem. Bár hova megérkeztünk, e fáradhatlan angol rögtön a város gyalog bejárására áhitozott. Elvezettem Paks főutczájába, ezt végezve, hívom, jöjjön «Baden», s hatalmas tempót csináltam a levegőbe. Nem akart jönni, visszamegy — ugymond — a vendéglőbe levelezését végezni. Mikor láttam, hogy mappáit, papírjait, írószerét az ismeretes bőrskatulyából előszedte s írni kezdett, elváltam tőle. Elővett órámon mutattam a mutató állását, mire visszajövök. Fürdésemet végezve delet harangoztak. Mire visszajöttem Stevens még mindig írt. Végre párolgó halpaprikásunkhoz

ültünk. Ha a világegyetemből vagy 100 idegent halásznánk össze s azokat e halpaprikáshoz ültettük volna, ha ették volna belőle, mindenesetre mind a 100 fura képeket vágott volna. Stevens étvágygyal ette az igazi magyar bonillabesse-t. Meg sem pisszent. A mint így halpaprikását láttam kosztolni, feléledt bennem az a kérdés, hátha ez az ember egy Szeged vidéki angol?

Pont három órakor délután indultunk. Tropicus meleg volt. Árnyékban a R. hőmérő higánya 27°-nyira szállt fel. Mint a miről meggyőződtem midőn a paksi patika mellett elmentem. Egy komoly baj fenyegetett a felszállásnál, mert az absorbált borhoz rémséges sok ásványvizet kevertünk. A Pakstól Tolnára vezető út ugyan még mindig murvából van készítve, de már nem olyan jó. Poros, kerékvágásos, puha út. 4 órakor elértük a 133-ik klm. oszlopot. Tolnán voltunk. Adieu jó út!

A mint a «Szép huszár»-ban spritzerünket fogyasztottuk, megmondtam Stevensnek, hogy most vége a jó útnak, innen Belgrádig köves, gondozatlan utunk lesz.

Ugy is volt!

Tíz percnyi korcsmázás után felültünk, s kivezettem öt Tolnából, a mint kívül voltunk a városon, angolom vette át a vezetést. Talán 3—4 kilométernyire lehettünk Tolnától s alighogy a tolna-szegszárdi vasút vágányain mentünk keresztül, Stevenstől egy kocsí két lova megijedt. A kocsis üres hordókat szállított; vagy nyolczat.

Amint az angol elhaladt mellette, a kocsis éktelen lár-mát csap, a lovak vágatva szaladnak felém. Én 100 m.-rel jöttem hátrább, kitérek én is, csakhogy a kocsisnak féktelen a dühe, a mint elhajt mellettem, felém vág ostorával. Láb-száram érte. De hát miután nem vagyok Promontoron, de Tolnamegyében, nem vagyok rest, leteszem a gépet az út közepére s iramodom a kocsí után. Utól érem. Felkapaszodom a saroglyán; végig szaladok a hordókon s kicsavarom a paraszt kezéből az ostort. Az rémulve ugrik le kocsijáról, de még sem olyan gyorsan, hogy ostorát a képébe nem vághattam volna.

Ez aktust azóta ugyan megbántam, de abban a pillanatban sok gonosz paraszt csinye jutott eszembe. Többek között a Laibach előtti paraszté is.

A revanche valósulása örömmel töltött el. Angolom e közben jól elhagyott, mire utól értem gyalogolva, káromkodó parasztok között találok, mire oda értem, a zsbongó kaszás parasztoknak dühe én irányomba fordul. Stevens e közben felült elhajtott, én a lárma okát megtudandó, maradtam hátra. Az ok a parasztok boros voltában volt keresendő. Egyiknek a larmázásnál okosabb dolgot ajánlottam.

Dühösen fölemelt kaszával rohan felém, e pillanatban eléje tartom revolverem a 6—7 tagból álló banda irtóztató szitkozódásban tör ki, hogy: «Te csavargó, majd a zsandárok megmutatják neked, hogy mered a revolvért hordani». Egyikük a kukoriczás vetéseken keresztül szaladt a város felé. Ott hagytam őket, s angolomat csak a vámnál tudtam elérni. Észrevette a zsebemből kikandikáló revolver agyát, s hátra mutatott megvető vállvonítással: «paysan»! mondá.

Hat óra már elmúlt mire Szegszárdon a nagy vendéglő előtt leszállottunk. Egyszerre a régi jó barátok csoportjában láttuk magunkat, ott volt Kovács Dávid, Nyitray Lajos stb. Gépelhelyezés után asztalhoz ültünk.

Tourista ember, ha csak megteheti, ne aludjék Szegszárdon, mert Szegszárdnak bora nagyon jó, leányai nagyon szépek, s a férfi kompánia nagyon szívélyes, nagyon marasztaló. Tourán levő veloczipédista herkulesi munkát végzett, ha másnap terve szerint el tud szabadulni e modern Capouából.

Vacsorálás közben jött a szolgabíró úr, ki nevetve mondta, hogy a mi letartóztatásunk céljából jött. Jóízűt neveltünk az ármányos parasztok feljelentésén.

A szegszárdiak kitűnően elmulattattak; hadd fejezzem ki e helyt is szívélyességükért köszönetemet. Valamelyik azt találta mondani, hogy a szegszárdi cigánybanda kint volt hosszú ideig Amerikában. No hiszen több sem

kellett! A primás rögtön elő lett ránczizálva; beszél-e angolul?

— Nem én, — felelé ő, — de elhúszom a nótájuk bármelyikét, ép oly szabatosággal, akár csak a yankee czigány! Stevens felszólítására játszani kezdett s éppen a Yankee dudl-lal kezdte. Stevens arczán az öröm félreismerhetlen jelét vettem észre. A többi amerikai darabokat lelkesülve megtapsolta. 10 órakor, miután reggeli 4 órakor kelni akartunk, aludni indultunk. A vig kompánia cigányzene mellett maradt. A «nagy vendéglő»-ben lehetetlen lett volna békésen aludni; elfogadtam tehát Nyitray ajánlatát s hozzá mentünk aludni. Reggel 4 órakor megerősödve keltünk fel s öt órakor a dél felé vezető országuton hajtattunk, miután Nyitraytól szívélyesen elbúcsúztunk.

Duna-Szekcső. Eszék.

Szegszárd déli külvárosán hajtott végig a csordás abban az időben, mikor mi indultunk. Leszálltunk tehát gépeinkről s gyalogolva igyekeztünk a marha-gulyát elhagyni.

Vesztettünk vele vagy $\frac{1}{4}$ órát.

Végre a városon kívül megszabadultunk s felültünk. Uti társam figyelme a jobbkéz felől elnyuló szőlő hegyekre terjedt ki.

Figyelmeztettem, hogy Szegszárdon kitünő veres bor terem, s hogy e hegláncz elnyúlik majdnem 55—60 klm.-nyire egész Mohácsig. S hogy odáig mindig jobb kezünk felől birjuk majd.

Egy órai hajtás után Várdombra értünk, beszálltunk reggelizni. Kaptunk hideg tejet és nyers tojást. Utitársam «Milchbrot»-ot kért. Bizony zsemlyéért a 7-ik szomszédba kellett szaladni. Ott kapott. E reggelink alkalmával figyelmeztetett, hogy a várdombi sváb parasztok nickelezett gépére azt mondták:

«Das ist Silber».

Ő megértette, s e pillanattól fogva ez gondolatokba ejtette. Végre gestussal elmondta, mihelyt Konstantinápolyba

fog érne, be fogja festetni «Colombiá»-ját olyan színűre, mint az én «Invencible»-m, a hogy be van festve — feketére.

Én igazat adtam neki. — Valahol még azért vernék agyon, mert abban a hitben volnának, hogy ezüst gépe van neki. Várdombot elhagyva, kóbor cigányokkal találkoztunk. Éktelen lármát csaptak, — a mint utánunk rohantak.

Stevens kérdé, értem-e, mit mondanak? Értettem; horvátul kiállítottak, hogy «Goszpodár ima szrebrni tocsák, — a szlúga drveni» (az úrnak ezüst és a szolgának fa kereke van). Megmondtam neki, hogy ők is ezüstnek nézték gépét. Vállat vont, s erősen bizonyította a Konstantinápolyban történő befestést. Engem az bosszantott, hogy az amerikai szolgájának néztek. Különben egész Slavonián keresztül úgy jártunk: Kint a mezőn Stevens járt elől fényes paripáján ott őt tekintették «Goszpodár»-nak.

De falun, városon keresztül én vettem át a vezetést, ott meg Stevensre fogták a szolgaságot. Ez állítást az okos parasztok érvelték is: Látod, — magyarázták egymásnak, — az a sovány az a gazda, ez meg a szolgája, mert ez viszi a pakkot!! Az én gépemen csak a «multum in parvo» volt a nyereg alá erősítve, a slavonoknak nem is tűnt fel az amerikai óriási bőrskatulyájához arányítva.

Báttaszéken Stevens leszállt a piacon, vett magának cseresnyét, leült az árnyékba egy fűszeres bolt lépcsőjére s evett. Híttam, jöjjön sörözni. Nem jött. Tehát magam mentem. Indulásunk alkalmával mondta, hogy hallotta ismételve, hogy a «paysan»-ok «silber radot» emlegettek. Rágyujtott a Yankee dudl-ra, a fehér kalap utánozta ismét az inga lengését, — s 9 óra tájt Duna-Szekcsőre értünk. Lakásomra hajtottam, kijelentvén neki, hogy ma vendégem — nálam.

Mutató ujjával először rám mutatott, mondván: you! aztán ugyanazzal a gestussal az udvar földére mutat s mondja «domicile»? Yes!! mondám. All right! felelé.

Szobámba érve, megkérdez alsó ruháit megmosathatja-e? rögtön gondoskodtam róla. Levette a czók mókot, s én

ekkor vettem észre, hogy gépe gerinczére a következő in-scriptio van vésvé:

«On this Expert Columbia Bicycle. Thomas Stevens is riding around the world, representing the «Illustrated Magazine «Outing» Boston. United States America.»

Ugyancsak akkor magyarázta meg, hogy Konstantinápolyba érkezve, a gerinczet és a vállakat felül ki fogja furatni, s oda pálinkát és vizet fog bele önteni, hogy az ázsiai sivatagokkal könnyebben megbirkózhasson.

Szerdán, 10-én Szekcsőn maradván, ráértünk diskurálni.

Megmutatta vizet filtráló szerszámát, egy hosszú kau-csuk csövet; alsó végébe vattaféle anyagot tett, s felső végét szájba véve, mondta, hogy azzal fog mocsarokból vizet inni. Lerajzoltam neki egy skorpiót, hátha az is bele téved?

Kinevetett. Revolverje az amerikai puskaművészet remeke volt. «Bull dog» szinte, csakhogy 12 mm.-es; dereka körüli szíjon hordta útközken. Miután némileg megtisztogattuk gépeinket, fürdeni mentünk. Fürdés után iskolákat, gyógyszer-tárt mutattam neki. A mint egy sétát tettünk a faluban, vándor acrobata csoporttal találkoztunk, a pucz parádéba vágott komédiás kisasszonynak a vádlija megnyerte a tetszését.

Különösnek találta a baranyai parasztnők viseletét. Kiknek szoknyájuk csak térdig ért; megmagyarázta, hogy angol nők olyan erényesek, hogy nyakig és sarokig vannak felöltözve.

A «Pall Mall Gazette» botránya nem tudom eljutott-e már füleibe?

Ebédünket nő társaságban végeztük. De sokszor elővette piros négynyelvű Baedekerjét, midőn valamit meg akart magyarázni! Ebéd után én ledőltem aludni, ő írni óhajtott. Megkértem, ha elvégezte levelezését, keltsen fel. Mire felébredtem, ijedve vettem észre, hogy befejezte irását, minden írószert visszarakott táskájába és szoborszerűen ül székén. Óráim után kaptam; 7 óra volt délután. Bosszankodtam, hogy így véletlenül bár, de sértettem a házi gazdai tisztet. Kérdém, mért nem keltett fel, miután befejezte irását? Azt felelte, hogy ő is pihent.

Vacsoránál elfütyülte a jelen levő hölgyeknek a «Yankee dudl»-t; sajnálkozott, hogy nem beszélhet velök. 9 órakor este már ágyban voltunk.

Eszékre!

Csütörtörtökön, július 11-én reggel a szokott órában, tehát 5 órakor már nyeregben voltunk a Mohács-féle vezető úton; az út dombos s határozottan rossz volt! Eddigi utunkban ez volt és marad is a legsilányabb útvonal.

10 klm.-nyi hajtás után útitársam egy domb alján «Stop-polt. Rámutat egy termés kövekből alkotott 5—6 méternyi magas emlék colonnára. Az a mohácsi csata emlékére oda állított emlékoszlop volt. Az emlékoszlopba festett kép II. Lajos; Cselle patakban történt kimultát ábrázolja.

Intettem neki, hogy reggelizésünk alkalmával meg fogom neki magyarázni az oszlop történetét. $\frac{1}{4}$ 7-kor a mohácsi kaszinó helyiségében hideg tej élvezete közben igyekeztem történelmi magyarázatot tartani. Kiirtam a szerencsétlenség napját, aug. 29-ét, 15 26-ot, beszéltem zord Solimánról és szerencsétlen magyar királyról, Tomoryról s végre Magyarországot tökéletes leveretéséről, s hogy most ő, a hosszú rabiga daczára mégis mily virágzó hazát talál itt.

Comprehens! felelé határozott hangon, a mint befejeztem.

Utunk Szekcsőtől Mohácsig nem délnek, de egyenesen nyugatnak huzódott, miután az országút a Duna medrének kanyarulatát követi.

A mint Mohácsra a kaszinó előtt nyeregbe léptünk s a délfelé vezető úton hajtottunk, az éjszokról fuvó szél nagy előnyünkre volt.

Meg kell emlékeznem róla, hogy Mohácsra egy lelkes sport-barát által fogadtattunk, de csak egy által; ez Millich Péter ügyvéd volt, a «Mohács és Vidéke» szerkesztője.

Mohács elhagyása után útunk az egy odavezető lejtő kivételével, síkon vezet keresztül.

Stevensnek elég alkalma akadt Magyarország bőséges buzatermő tábláiról meggyőződni, a mint kilométerek hosszú során át vágtattunk Albrecht főherczegnek a mezőgazdasági mai álláspontjának megfelelőleg gondozott uradalmán.

Mulatságosnak találtm, hogy parasztok kaszát, gereblyét eszeveszetten elhajigálnak, hogy az elhaladó vasparipások elvonulása után iramodjanak.

Paysans! mondá s nevetve veregette két kezével tér-deit. Ez a taglejtés az iramodásokat jelképezte.

Laki puszta előtt az út kétfelé válik, kilométerjelző vagy efféle nem volt kitéve; mappákat kellett előszedegetni s böngészni belőle, végre rájöttünk a helyes utra: bal felé — illetve egyenesen — kellett haladnunk.

Elérkezünk Baranyavárra. E várostól kezdve utunk észre-vehetőleg javult. «Wirthshaus» után tudakozódva, csakhamar ráakadtunk egyre. Fehér bort kértünk s kaptunk. Olyan jó volt, hogy útitársam nem rejthette el bámulatát.

Megkérdeztem, honnan birják e jó bort? A herczegszőlősi hegyekből volt a válasz. Kint voltunk az utcán, ott fogyasztottuk borunkat, a falu népe néhány percz alatt sűrű spaliert képezett körülöttünk.

Stevensnek volt szeme, hogy mindent lásson. Szemeit legelőbb a szép sokácz asszonyokon és lányokon járatta végig, aztán szerencsésen azon is felejtette őket. E csodálatos hatást a sokácz nők képzeletet fölül muló négligé-je okozta.

Szoknyájuk, illetve ingük térden felül ért, s két oldalt «à la Szép Helena» a czomb közepe tájáig ki volt hasitva.

Mind e szép dolgokat aztán egy cifra saját gyártmányu kötény «pregácsá» takarta el.

Nem szólt semmit e «látványos» népviselethez, csak akkor, mikor a falun kívül voltunk. Ott leszállott, én követtem példáját s már most következett a vallatás!

— Miféle vallásbeliek ezek a nők? — kérdé.

— Szláv eredetűek, sokáczoknak neveztetnek, katolikus vallásuak, — felelém.

Jegyezgetett, vázlatokat csinált, én addig epret ettem, mire végzett, még a látványosság utóizén rágódva, fejcső-válva ült gépére.

Elértük Monostort, ezt elhagyva a Keskendig vezető tíz klm.-t frissen beszórva találtuk. Ha magam megyek, semmi esetre nem ülök gépen, csupa gépkimelés tekintetéből, — végre utitársam nem szállt le, én is hajtottam.

Egyszerre észre veszem a fél út táján, hogy nyergem csúszik le, — végre lecsúszik egészen. Gépemen nem «Arab»-féle rugó, hanem közönséges rugó lemez szolgált «rugó» (ressort) gyanánt. Ennek következtében történhetett a lecsuszás. Le kellett szállnom nyeret igazítani. Stevens előre haladt — nem szóltam neki különben semmit. A nyeregnek eredeti helyére történt visszahelyezése majdnem egy fél órát vett igénybe.

Végezve, tova siettem, nem láttam Stevenst, de a gépe nyomát a 10 centiméteres porban jól kivehettem, végre Keskend előtt egy kilométerrel akadtam rá egy fa tövében jegyezgetett. Átléptük az Alberts-canal fahidját: s az egy fél utczás Keskenden voltunk $\frac{1}{2}$ 11 órakor.

A falusi korcsmáros, a ki fogadott, tegnapi savanyú káposztát akart elénk rakni. Én protestáltam e koszt ellen, s kérdém Stevenst, mit akar enni, mondott valamit; csakhogy én azt nem értettem meg. Elővette a piros «négy nyelvűt», s rámutatott egy német szóra, az «Hünchen» volt. Megrendelem tehát ebédünket, külön nappali szobát bérek, hogy társam dolgozhassék, én gépem srófjai után néztem. Végtelen patáliát hallok a konyhában, figyelmessé leszek rá, s hallom: Uram Isten, a korcsmárosnénak nem igen tetszik ilyen «csavargó népnek» általam rendelt ebédet főzni, — egyenek kenyeret, káposztát. Dörgedelmes hangon vonja kétségbe, van-e e «Slájfer»-népnek pénze, hogy a rendelt ebédet kifizesse.

Miután a patália megrendelt ebédünket kompromittálhatta volna, szükségesnek láttam az erélyes beavatkozást. Eredménye volt. 1 órakor párolgó ízletes ebédhez ülhettünk.

Pont 3 órakor indultunk.

Felszállásunk perczében alig tudtam egy részeg parasztot elkergetni, ki váltig azt erősítette, hogy látott már bennünket Eszéken, volt is a bódénkban. Meg hogy ez a fekete, ez a komája, — mutatott Stevensre.

Órai hajtás után, miután a villány-eszéki vasút vágányait átléptük, Dárdára értünk.

A sörházra mintegy egy szag után haladva akadtunk rá. Megmagyaráztattuk magunknak az utat: A sörháztól jobbra haladó; rövidebb, de homokosabb. A balra vezető Belyének megy, vagy 7 km.-nyi kerülőt tesz, de kemény út.

Természetesen az utóbbit választottuk. Fél óra múlva Belyén voltunk. Stevenst itt firhangnak való rudakat áruló czigánylányok mulattatták. Végre innen is távozva, délnyugati irányban Eszéknek vettük az utat. Belyéből kilépve az eszéki vár s a felső város templom tornyai látszanak már, egy negyed óra múlva a Dráva kiöntése ellen emelt hidon hajtottunk keresztül, rá néhány perczre a Dráva hidján voltunk.

A hid közepén megállottunk, megfogtam Stevens kezét s intettem, forduljon vissza? Megértettem vele, hogy e pillanatban a magyar határvonalon áll.

— Frontière von Hongary! — mondám neki.

Megilletődve vettük le süvegeinket, s azzal köszöntünk. Én az édes hazának, Stevens valószínűleg a legvendég szeretőbb s a legsportkedvelőbb országnak, melyet világműködésében talált s találni fog.

Igen én mondhatom; Stevensnek Budapesttől Eszékig terjedő útja; a befutott 262 kilométer, egy kellemes promenade volt, hol az angol népnek e phenomene-je meggyőződhetett a magyar állapotok életrevalóságáról és kellemeiről, hasonlítsa össze őket más népek viszonyaival. Ugy hiszem, kiálljuk a versenyt!

A belyei uradalom termő földjén hosszú póznákat vesz észre. Megmagyarázom a komló-termesztést, sörgyártást.

De térjünk vissza a Dráva hidjára, alattunk a sebesen tova haladó Dráva folyó, azon föllebb az új szerkezetű vas-

úti híd. Ugy, ahogy, elmondom a két év előtti fahíd catastrophiáját, másnap a szerencsétlen huszárok emlékére a glacis-ra állított emlékoszlopot is megnéztük. Közvetlen előttünk az eszéki vár sáncaival, lőréseivel s kazamatáival, jobbkéz felől a felső város modern házsorai látszanak.

Néhány percz után letértünk a hídról, — Slavóniában voltunk.

A váron keresztül tolni kellett gépeinket a rossz kövezet miatt. A felső város utcáján ráültünk, de csak a járdán hajthattunk; a kocsit minden képzeletet fölülmuló rosszaságu.

Behajtottunk egyenesen a «Jägerhorn»-ba. Miután egy első emeleti szobába, úgy a hogy, elhelyekedtünk, néhány percz múlva már az utcán voltunk, hogy a városban ismeretes «promenade»-unkat végezzük.

Megtudtam, hogy a «Die Drau» szerkesztői beszélnek angolul, rögtön oda mentünk. Az idő már délután 6 óra felé járt, senkit sem találtunk a szerkesztőségben, csak a szolgálja személyzetet.

Czímeink hátrahagyása után sétáltunk még s fél 8-kor hôtélünkbe mentünk vacsorálandó. Alig ülhattunk ott néhány perczig, midőn két úri ember közeledik felénk, — a kölcsönös bemutatások után megtudtuk, hogy a «Drau» két szerkesztőjével vagyunk szemben. Pfeiffer úr beszélt angolul, Frank úr nem értette e nyelvet, ő tehát engem vett kordába. Sülteink fogyasztása közben mulattattuk a két szerkesztőt a budapest-eszéki útvonal élményeivel. E közben egy harmadik úri ember is hozzánk csatlakozott, Alexis Freund személyében, ki a bordeaux-i veloczíped-klub tagja lévén, ott tartózkodása idejében; — üdvözlésünkre sietett. Szívesen fogadtuk, — annál inkább, mert értett kissé angolul.

A «Hôtel Jägerhorn»-nak kerthelyiségében ült kis társaságunk. Egyszerre egy hevesebb szélroham; s hatalmas döngés jelezték az égi háború közeli kitörését.

Néhány perczre rá elkezdett esni az eső. Megkérdeztem Stevenst, akar-e holnap reggel utazni, ha esetleg sár

lesz? Valószínűleg, felelé, csak ha nem fog esni. 10 órakor szobánkban voltunk, miután eszéki ismerőseinktől azzal a kijelentéssel váltunk el, ha nem esik: útazunk, ha esik: maradunk!

Stevens lefekvés előtt angol komolysággal simogatta meg a csinos szobalányt. Ha ez indiskretiót, melyet most elkövetek, megtudja valaha... bizonynyal vissza fog emlékezni arra a tónusra, melylyel ezt mondta: *guut petite demoiselou!* Én segítettem neki ezt mondani, a frajla kisasszony nem tudom, nem-e furának találta kurizálási módunkat.

Annyi bizonyos, hogy az elnyomott 82 kilométer után jóízűeket neveltünk az eszéki Hébé gonoszkodásán.

Még alig volt 4 óra, felkeltem, hogy az idő felől meggyőződjem; — zuhogott a zápor! Stevens is kinézett, látta, hogy az utak tökéletesen eláztak, én meg kérdőleg néztem rá. Nyugodtan betette az ablakot, ráhuzta a függönyt, rámutat az ágyra s azt mondja:

— Slipen!

Nem kérttem magam, bele ugrottam inkább, mint dőltem az ágyba s aludtam egész nyolczig.

A július 12-iki pénteki napot tehát Eszéken töltöttük. Egész nap esett az eső. Éppen öltözködésünkkel voltunk elfoglalva, midőn Freund ur belépett s eszéki cziczerone-nak ajánlkozott. Stevens nem fogadta el, miután az egész dél-előttest irással akarta tölteni, de — ugymond — délután örömeire fog szolgálni, ha szolgálatkészségét igénybe veheti.

Ő tehát iratai mellett maradt, én Freund társaságában távoztam, megígérve, hogy $\frac{1}{2}$ 12-kor visszajövök. Az utcán találkoztunk a szerkesztőkkel, kérdeztem, van-e valami látni való, pl. muzeum, vagy ilyesmi.

Az eszékiek tagadólag rázták fejüket. A rómaiak Murziájában ilyesmi nincs, nézzem meg a vár sánczait, akkor láttam mindent Eszéken. Utczai sétánk alkalmával néhány tiszta horvát stylben butorozott szobának néztem be az ablakán.

Freund elég szeretetreméltósággal birt, Stevens számára

szlavon népviseletet ábrázoló fényképeket szerezni. Az eső esett, — úntam magam. Alig vártam már a $\frac{1}{2}$ 12-öt, — végre felmentünk Stevenshez, éppen befejezte irását. Freundnak meghívását elfogadtuk. Hozzá mentünk ebédre.

Az egész délutánt az eszéki vár szemlélésére fordítottuk Frank és Freund társaságában. Megnéztük a kápolnát, mely mellett egy ájtatos asszony meggyilkoltatott télidején, s holttestét a gazok a vár sáncaiba dobálták.

A Drávába fult 27 huszár emlékének szánt márvány emlékkövet is láttuk. Dicséret Eszék városának a kegyeletért. Meglepett bennünket a vár sánckokon a glacis-okon oly jó karban tartott promenade utak látása. Elnéztünk a Drávára állított katoná uszodába — hol a kapitány, ki szolgálatát teljesíté a fürdőben, megkérde a «Drau» szerkesztőjét, mikor tartjuk az «előadást». Az meg ötet bámulta meg. A fürdőtől néhány lépésnyire egy kioszk formájú korcsma van, persze belebotlottunk. A «tamburás»-ok stimmelték hangszereiket, s néhány percz mulva Stevens hallhatta a délszlávok hangszerének melódiáit. De a «Yankee dudl»-t nem tudták, tehát nem is örült úgy, mint Szegszárdon. Megnéztünk egy csomó eszéki nevezetességet: lövőházat, s visszatérve a Felsővárosban a zsinagógát stb.

Péntek este volt, a zsidóság lármázva jött össze sabetz-et tartani. Beléptünk mi is. Stevens, mint tisztességtudó ember, levette nagy fehér sisak kalapját, vagy tizen ugráltak rögtön feléje, kik azt fejére erőszakolták. Később elmondom a batainitzai templomi jelenetet. Azt, hogy örült-e a templomi éneknek vagy nem, azt nem tudom.

Nem mulaszthatom el az eszéki tricyclista esetét is elbeszélni. Regénye ugyan jó előre nyulik még, s előbbi időből keletkezik ismeretségünk. Stevens az nap látta először.

A mult tél egy sáros napján történt, arról veszek tudomást, hogy egy veloczipedista érkezett Duna-Szekcsőre, három keréken. Fel vitt a kíváncsiság a nagy korcsmába. Gépét az udvaron láttam, egyike a legkezdetlegesebb kovácsmunkáknak. Terjedelme után ítélve borzasztó súlyu

bőrtáska képezte a nyeret, mely a fatengelyű járműhöz kötelek s lánczok segítségével volt hozzákötve. Kiváncsi voltam azt az embert látni, ki ily járművön képes mozogni; beléptem az ivóba, egy vagabundnak látszó, Herkules természetű ember lencsés tálja előtt ül és eszik. Majd egyik, majd másik nyelven szólítom, tudtomra adja, hogy ő néma, mimikával kiegészíti, hogy suszter és hogy nagyon, nagyon messziről jön, s megy oda, hol az embereknek a feje turbánnal van bekötve s másféle pénzök van.

Kérdeztem, van-e írása? — Nincs neki. A helyben levő zsandárság megszagolja ezt, elcsípik, kutatják s kisül, hogy egész sportszerűleg utazik. Vagy 180 pengőt talál'nak nála elrejtve. Nem tudnak rábizonyítani semmit; a szolgabíró-sági forum is elereszti. Ő aztán el is megy a turbánosok hazája felé! Nos, ez volt az az eszéki tricyclista, kinek a «Drau» szerkesztője be akart s bemutatott bennünket. Egy hatosért levette a «Jägerhorn» előtt, terhes, suszteroknak való szerszámokat tartalmazó bagázsiját, felült fa- és vasabrincsokkal összeszegelt háromkerekére és — kunsztolt. Csörgött, akár a délfranciaországi paraszt bicycler. De hát végre is ment. Frank úr állítása szerint összejárta az Eszéktől 20 klm.-nyi területen fekvő helységeket, a rongyos czipőket kijavítgatja, s ismét visszatér. A gép állítólag az ő gyártmánya. Ime a veloczipédnek Slavoniában való gyakorlati alkalmazása.

Másnap, szombaton reggel, verőfényes nyári napra ébredtünk, 5 órakor már úton voltunk, mely a vár fensíkján vezetett végig, itt persze parkszerű úton haladtunk. Alig azonban, hogy az «Alsó várost» elhagytuk rátértünk, a Vukovár felé vezető országútra.

Az út borzasztó sáros volt.

Megkísértettük az út bal szélén végig húzódó gyalogutat használni, az ezen alkalmazott vízvezető árkok, továbbá a kocsikat akadályozó karók e gyalogutak használatát lehetlenné tették. Mennyire inkább dél felé haladtunk, utunk mindinkább rosszabb és rosszabb lett. Végre rá jöttünk, hogy hiszen az eszék-trpinjei utat csak most építik! Rájöt-

tünk arra a helyre, hol az alapul szolgáló nagy mészkövet csak most rakták le.

Egy-két kilométerrel odább már semmiféle követ sem találtunk. Az út két oldalán a föld méternyi mélységre ki volt ásva, s az abból kiszedett föld töltésszerűleg fölhányva; ez volt az út! Rajta még csak járni sem lehetett, czipőink bokáig sülyedtek bele, mit a tegnapi esőnek köszönhattünk. Nem volt mit tennünk: vagy a réten járnunk, vagy a gépet hátunkra venni s így utazni. Végre Stevens az előbbire szánta rá magát. Letolta gépét a töltés-utról, miközben tisztán hallottam, a mint mintegy magában beszél: Road, wie in Afghanistan: — Yes! felelém: wie in der Hölle! 15 kilométert gyalogoltunk ilyen czudar terrenumon. Réten toltuk a gépet, térdig érő fűben gázolva. Egyszerre azt veszem észre, hogy Stevens felkapaszkodott gépére s hajt.

Slavoniában az a szokás, hogy egyik gazda rétyjét, a másiktól úgy választja el, hogy szomszédság jeléül egy mély eke barázdát húz. Stevens vagy három ilyen barázdán keresztül hajtott, hogy hogyan, azt én nem tudom.

Én nem követtem példáját.

Még néhány kilométernyi kutyagolás után «Glissá»-nak nevezett magányosan álló csárdához értünk. Beléptünk.

Reggeli gyanánt szalonnát és bort tettek elénk, hozzáláttam a falatozáshoz. Stevens csak néz, arczáról majd hogy az undor kifejezését le nem olvasom. Végre kirukkol vele, hogy: «Buuu, ist nit guuut!» s mutat a szalonnára. E közben, mondom, arczáról olyan undorodás volt leolvasható, akár csak Péntekén, mikor Robinson sóval kínálta meg. Egy részeg iskolamester-féle is volt a csárdában, kért Stevenstől autographiát, adott neki. Én elutasítottam, mire nagyon megharagudott reám.

Végre indultunk, gyalog, sárban, kínlódva.

Vagy 2—3 km.-nyire az imént említett csárda után utunknak a szó szoros értelmében vége szakadt.

Egy vagy két méter mélységű s egy méter szélességű

patak elzárta az utat; két oldalt szántóföldek és rétek s az árkon túl kukoricza táblák vannak! Némi tanakodás után balra fordultunk s a patak partján haladtunk a szántóföldeken keresztül vagy másfél kilométert, ott végre találtunk hidat, átmentünk rajta, s követtük a délfelé vonuló utat. Komisz, gödrös, sáros mezei uton voltunk!

Vjera falut balkéz felől hagytuk, de itt az utak a szélrózsa minden irányában elágazódtak; várnunk kellett, míg egy birka-pásztor rámutatott a trpinjei útra. Azon ballagtunk tehát, felülről szó sem lehetett, hogy ne unjuk magunkat, egymás kölcsönös mulattatása céljából füttyölni kezdtünk, én megtanultam tökéletesen ez uton a «Yankee dudl»-t; viszont mulattatni akartam Albion most cigány feketeségű fiát, magyar nóták füttyével. Eléje lett traktálva a «Kilyukadt a selyem kendő....» dallama, mit a «Nagybajuszu» társaságában tanultam a «Magyar dalcsarnok»-ban, meg más néhányat.

Megigérte, hogy a «Magazine»-ban meg fog emlékezni az eszköz-trpinjei mulatságról. Végre beértünk Trpinjébe. 11 óra felé járt az idő, reggel óta gyalogolva 25 km.-nyi utat tettünk eddig. Hűsítő, frissítő után néztünk. Néhány percz mulva a nagy vendéglő ivójában voltunk.

Stevens majdhogy hahotára nem fakadt, amint a falra falusi Raphael által pingált freskót meglátta. Tárgya a képnek ez volt: két lovas, egyik szerb, a másik török, egyenruhába öltöztetve, kardpárbajt vívnak lóhátról. Az alakok életnagyságúak, szemök és kivont kardjuk vést jóslólag látszanak villogni. A kép alatt cyril betűkkel a következő felírás olvasható: «Kraljevits Márkó megöli Musza Keszeczia zsarnokot». Freskónak mennykő freskó volt.

Néhány percz után indultunk Vukovár felé. A falut elhagyva, az út két oldalt a falusiak birtokát képező konyhakertekkel van körülvéve. Bent a dolgozó nép izzadta a forró napon véres verejtékét. Stevens meg-megállott, a mint egy-egy férfit vagy nőt hallott a kertben munka közben énekelni. Érdeklődéssel hallgatta a délszavok mélabús dalát, melynek tárgya majd kivétel nélkül a «Koszovo polje»

(rigómezei) ütközetről vagy Duschán királyról regéltek. Mikor a dalolók észrevették, hogy hallgatjuk őket, akár csak a dalában zsenirozott csalogány, rögtön abba hagyták dalukat, hogy nem minden félsz nélkül kérdezzenek bennünket: Koszi te vi? valdaszte vi vrag? (Kik vagytok ti? talán az ördögök vagytok?) Vukovár közelében az utak már nem voltak oly sárosak, lát zott, hogy arra nem volt oly nagy eső, de viszont a Fruska-Gorának setétkék körvonalai már mindinkább közelebb estek.

Déli 12 órát harangozták, mire beértünk Vukovára. A főutczán egy öreg úr «Kod Lafa» (az oroszlánhoz) czimzett vendéglőbe utasított. Tisztességes hely, jó konyhája van. Ebédünket végezve, megkérdem Stevenst, óhajt-e gr. Eltznél látogatást tenni, kihez Franktól, Eszékről ajánló levelet hoztunk. Tagadó kézmozdulatát azzal magyarázta, hogy d. u. pont 3 órakor indulni fogunk. Asztalnál maradtunk tehát, fehér bor és «Gieshübli»-s üvegeink között.

D. u. pont 3 órakor indultunk. Vukovárnak déli részén rossz a kövezet, szűkek az utczák. Eszéktől eddig síkságon jöttünk, a város elhagyásával a Fruska-Gora, a rómaiak Mons Almus-ának dombjai közé kerültünk. Innen a Péterváradon és Indián keresztül vezető országút a térképeken mint *rendes* országút van előtüntetve. Bizony az nem az, miután kövezve nincs, meg soha sem volt! Országuti jellege csak az által tűnik ki, hogy 12 ölnyi széles és távirda vonal szegélyezi. A járt országút különben csak 120 centiméternyi, vagyis oly széles, milyen szélesek a rajta közlekedő kocsik tengelyei; az út többi részét sűrű gaz lepte el.

Az út maga, mint a hogy az az ily mezei utakkal szokott lenni, kerékvágásos és a lovak patkói által erősen kilyukasztott volt. Elértünk Szotinba, nem szálltunk le, csak végig mentünk; a falu elhagyása után Stevens tört előre, én jó hizsemüleg követtem. Föltűnt, hogy az út ismét kövezetté vált. A kövezés friss volt. Bosszankodva szálltam le, s gyalogolva egy szivarra gyujtottam, azt fogyasztandó. Stevens előttem nyargalt vagy 100 m.-nyire. Egyszer megkérdéz egy paraszt, hova megyünk? Azt felelem neki, hogy

Sarengradra. De hisz ez az út Tovarnikra vezet! mondá az én emberem. Többek állítása után végre csakugyan észreveszem, hogy tévedést követtünk el.

Kedvetlenül dobom el szivarom, felülük Stevenst még idején utólérendő. Igen, de Stevens már eltűnt a láthatárról, az út meg nagyon köves, — hol érem én majd utól az angolt?

Végre utólértem, balra tértünk egy mezei útra, mely Opatovác felé vezet. Opatovácra visszaérve, vagy 12 kilométernyi kerülőt konstatálhattunk.

Ez utóbbi helyen a Fruska-Gora már teljes pompájában — illetve meredekségével jelentkezik. Indultunk, mert hét órára Sarengradra akartunk elérni. Kezdődött ránk nézve az Alpések között veloczipédezők munkája; a gépet a hegyre kellett feltolni, oda fent a fensíkon jól vigyázni, hogy esetleg nagyon meredek helyen kedvünk nélkül le ne csuszkáljunk.

Stevens a gép fején hordta a terhet, valahol meredek helyen «fejét»* csinálhatott volna, tehát én vettem át a vezetést.

— Abrupt! kiáltám, s leszálltunk, ha meredek helyet vettem észre.

A nyugodni készülő nap egyébiránt gyönyörű színben tüntette elő e szép vidéket. Balról a messzire elkigyózó Duna kékes szalagja vészett el, jobbról a távolban a hegy-ség csúcsainak sötét kék körvonalai gyönyörű keretet képeztek a tölgyek árnyékában pihenő birka és kecske gulyának tájképéhez. Minő hasonlatosság e természeti szépség és Rembrandtnak tájképei között! Nem hiányzott semmi sem. Sem a füttyörészve nyáját legeltető pásztor, sem a cser és bükk erdőcske, sem az országutakon keresztül ácsolt rozzant fahíd, ez alatt elfolydogáló hegyi patakocskával, sem az éneklő falusi szűz! Figyelmeztettem Stevenst e táj szépségére. Ő azt felelte, hogy «Prospectus» s — Montez!

* Műszó. A veloczipedról történő előre esést jelenti.

Alkonyodott, mire Sarengrádra értünk. Vacsoránkat végezve, piszkos, dohos szagu, s a mi főleg elkeserített, rövid ágyu szobába helyeztek bennünket. Az ivóban a duhajkodók lármája fenyegette álmunk békéjét. Kijelentém a csaplárosnak, ha fél óra mulva csend nem lesz, Illokra fogunk távozni, nekünk nyugodnunk kell!

Csend lett, de az ágyak rövidsége azt idézte elő, hogy krokodilusokról álmodtunk.

Reggel, vasárnap, 14-én a szokott időben indultunk.

Indulásunk pillanatában a korcsma udvaráról feltekintek éjszak felé, s észre veszem a Cylleiek most már romladozó várát. Figyelmessé teszem rá Stevenst s felszólítom, hogy jöjjön velem, nézzük meg e régi romokat.

Nem volt hozzá kedve. Kiléptünk az utcára s felültünk.

A tájnak határozottan hegyes, az Alpesekhez hasonló stylusa van. Utunk csupa szőlőkön vezet keresztül. A hegydombok magassága itt-ott megközelíti a 120 m.-nyi magasságot. Igen gyakoriak azok az esetek, hogy hegynek lefelé kénytelenek vagyunk leszállani.

Illokön leszállás nélkül hajtottunk keresztül. Az ország út a város déli részét félkör alakjában övedzi körül, két vasárnapi putzba öltözött kisasszony oda szól, hogy: «Sztanite!» Stopp! s megálltunk. Megkérdem a kis frajlákat, mivel szolgálhatunk? Kinevetnek. Stevens mosolyogva jegyzi meg: «Petite demoiselei guut!» s elhajtunk. Nesztin, Szuszek hegy dombjainak megmászsása után Cserevitzre érünk. 11 óra lehetett dél előtt.

Elhelyezkedésünk után Stevens irásához fogott, én hívtam ugyan fürdeni, de megmaradt irodalmi munkálkodása mellett, tehát magam mentem.

Cserevitzben nincs uszoda, hála Istennek a szabad Dunában való fürdés nem tilos, csakhamar nyakig voltam a hús hullámokban.

Itt kalandom akadt, egy bosnyák atyafi jön oda, s hozzám szól, hogy füröszszem meg a lovát. Ő nem mer bele

menni. No majd én bele viszem, rá ülök s hajtom be a Dunába. Belehajtottam de úgy, hogy már vagy 40 ölnyire voltunk a parttól, a ló fuldokolni kezd, gyorsan leugrom róla, a kötőfék szárát kezeimben tartom s siettem kifelé.

Közel a parthoz ismét ráültem. A megvadult ló hanyatt-homlok rohant ki a hullámok közül s én leesésben bal lábam sértem meg a Duna kavicsában. A paraszt nem ért rá kinevetni, örült, hogy lovát meg nem fullasztottam.

Délután alighogy elhagytuk Cserevitzet, néhány kilométer után a beocsini cementgyárakat hagytuk jobb kéz felől. Az út jellege is átváltozott; kalap nagyságu kődarabok voltak az útban, mintegy beleültetve.

Emlékszem rá, hogy sokat szidtam őket, végre Kamenitzen innen ismét sima lett az út. Ugyancsak e síkságról szép kilátás nyílt a péterváradi erődre, Ujvidékre, csillogó templomtornyaival s összekötő vasuti hídjával. Délután öt óra tájt Kamenitzen voltunk.

Egy erős hajlású hegyen toltuk fel gépeinket, míg a falu nagy korcsmája elé értünk. Bennt a falu űatalsága sensationalis bált tartott.

Bementem bort kérendő, amikor észre vettem, hogy odabent a «kólót» járják eszeveszett dühvel, s olyan szép «demoisellou»-k aprózzák azt, hogy az arcukra nyomott ajánlólevél birtokában lévén, bármelyik is folyamodhatott volna a gr. Karácsonyiféle erény-díj elnyeréséért.

Kiszaladtam Stevenst hívni, jöjjön, nézze meg e saját-ságos nemzeti tánczot. A körön kívül álltunk. Alig hogy a tánczó csoport észrevett bennünket, idegeneket, tánczó-kört alakítottak körénk, s már most nézhette a yankee kedve szerint.

A dudás dudált, a hegedűsök hegedültek, a legények kíméletlenül szorongatták a falusi donnákat, itt-ott, egy-egy péterváradi Mars fia látszott bakáék uniformisában, azok meg pláne nem tréfáltak, ha egy senniora került a marukuk közé.

Azok sikoltozva nyavalyogtak. Parasztok ittak.

Mikor Stevenst egy fél órai szemlélet után figyelmeztettem az indulásra:

— Moment, moment, mondta marasztalólag.

Maradtam tehát s vártam, míg ő adja az indulási jelet. Végre megelégelte a «kólót», kifelé indultunk.

Kamenitznek egy második nevezetességét is vágytam vele megismertetni, a gr. Karácsonyi-féle parkot. Utbaigazítottuk magunkat. Csakhamar elővettük gépeinket s oda indultunk.

A park bejáratánál egy úri ember szólit meg bennünket s bemutatja magát. Kísült, hogy a veloczipéd egy lelkes barátjával állunk szemben: Zahnbauer tanár és az «Ujvidék» szerkesztőjének személyében. Az ő társaságában jártuk meg a nevezetes parkot, ő mutatta meg a kert azon pontját, honnan a legszebb kilátás nyílik a vidékre. Végre e rövidleges inspectió után azzal az ígérettel váltunk meg, hogy Péterváradon találkozunk egy fél óra múlva. Ő ugyanis az induló félben levő helyi hajóval, mi gépeinkre ülve érendünk oda.

Kamenitz-pétervárad-i útvonal hossza 6 km. Igen jól gondozott sima út, csak hogy e 6 kmnyi táv egy hegyhátat képez: Kamenitztól indulva 2½ kmnyire emelkedik, vagy 1 km.-es fensíkja van. És azután erős lejtővel száll alá Péterváradnak. A kijelölt időben érkeztünk a pétervárad-i várnak piaczféljére. Zahnbauer úr már jött elénk.

A «zöld fá»-hoz czimzett szállóba szállásoltuk el magunkat, s ezután a «Restauratio» czimén ismeretes ujvidéki étkező helyre mentünk. A mint az ujvidéki hajóhidat átléptük, elmondtuk Stevensnek, hogy most ismét Magyarországra jövünk át. A «Restauratio» helyiségében Zahnbauer úr előtt ismeretes, nagyszámú társaságot találtunk.

Mekkora volt Stevens öröme, midőn ** ügyvéd bájos neje a legszabatosabb angol nyelven szólította meg. Irigyletem sorsát; a szép asszony végtelen bájjal beszélt a nagy utazóval. Kapott tőle egy rózsát, azt sietett mellére tűzni. Útközben mennyi gond és figyelem tárgyát képezte e rózsza

azon a sötét kék, útközben le nem húzott 16 zsebes kabáton! A szép asszonynak tett ígéretét beváltotta, még Belgrádban is hordta az Ujvidéken kapott rózsát. 11 óra már rég elmúlt mire vendéglőnkben pihenni dőltünk.

Reggel 4 óra tájt új vendégeink jöttek, nevezetesen Aberle Antal tüzér főhadnagy, Zahnbauer és Paukovits Ottó törvényszéki bíró.

Ez utóbbi derék veloce-barátnak köszönhetni, hogy Ujvidéken Zahnbauer és Maxinovitshoz hasonló buzgó veloczipéd élevelek származnak. Visszatérve belgrádi utamból, ez öt lelkes sportsmant azon eszmével találtam elfoglalva, hogy clubbot alakítanak. A megalakítás nehézségei már is le vannak küzdve, miután az öreg Grosinger bácsi közbenjárásával a városi parknak gyakorló helyiséggé való átalakítása elé az illetékes körök semmi nehézséget nem gördítettek. All right! Paukovits Ottó!

De térjünk vissza Pétervárról történt elutazásunkhoz! Fel voltunk már tökéletesen öltözködve, hideg tejből álló reggelinkkel is végeztünk már. 5 óra volt!

Aberle főhadnagy, daczára, hogy teendői másfelé szólították, mint veloczipedista nem tudott ellentállani azon vágyának, hogy minket el ne kísérjen.

Haza ment tehát, elővette 1 m. 40-es Hillmann bicyclijét és úgy uniformisosan csatlakozott hozzánk; bennünket Karlovitzig elkísérendő.

Aberle a bécsujhelyi katonaintézet növendéke volt, veloczipédezeni is ott tanult. Mint hazafi és veloczipedista kívánom, vajha mentől több e fajtájú emberek hagynák el a bécsujhelyi katonai intézetet.

Paukovits sajnálatunkra nem jöhetett velünk gépen, bírói teendői szólították. Hárman tehát, csak a péterváradi várnak kapujáig kísértek.

Stevens itt elbúcsuzott ujvidéki ismerőseitől, valószínűleg örökre.

Én megigérttem, hogy vissza jövet eljövök bicyclizni és Kapisztrán János sírját meglátogatni. Vissza is jöttem; bicycliztünk, de a sírt nem láttam.

Előttünk a Karloczára elnyúló országút kivételesen jó karban van. Dombos, 16 kilométernyi, órai sebességgel hajtottunk.

Annak helyén, hol a híres karlóczai béke megkötöttet 1699-ben, jelenleg egy *Mariafried* nevezetű kápolna áll.

E ponttól kezdve Karlóczának folyton emelkedik a hegyoldalba vájt út; Aberle és Stevens felhajtottak, akár csak egymás erejét akarták volna megpróbálni, öt perczzel később kipirult arczzal találtam őket a hegy tetején.

Ismertem Stevens hajtási módját; sokkal csekélyebb dombok előtt leszállott, de itt a főhadnagy előtt angol büszkeségét sértette volna a leszállás. Becsületesen nyomhatták a pedálokat, míg e 2 kilométernyi úton felvászorogtak.

A domb tetején a főhadnagy röviden elmondta a vidék körül vívott csaták történetét. Engem a gyönyörű fekvésű szőlők hoztak extasusba. Stevens egy kunyhó előtti árnyékban levő padra ült, jegyzett.

Stevenst soha nem láttam tétlenül *állani*, mindig csinált valamit, ha mást nem, ült!

Két társam kifujta a felhajtás fáradsalmát, gyalog indultunk le Karloczára. Aberle előre figyelmeztetett, hogy a karlóczai kövezeten hajtani nem leszünk képesek.

Bizony ritkítja is párját e kövezet, olyan rossz! Aberle elkísért a város közepéig, tehát a piaczig.

Megmutatta az utat, melyen haladnunk kell, kijelentette, hogy a várost elhagyva a *Venácz* hegysége következik, mely 8 kmn.-yire emelkedik, s a melyen fel kell tolni; de ha már fenn leszünk, Zimonyig folyton alá szállunk. Barát-ságos kézsorítás következett s elváltunk e derék katonaveloczipédistától.

Kitoltuk gépeinket a városból s a zimonyi vasut vágányai előtt ültünk rá.

Csak vagy 2 kilométernyire hajthattunk s elérkeztünk az Aberle által említett *Venácz* hegye elé. A hegyoldal meredksége olyan, hogy a tolás nehezen esik, az út rosszúl

kövezett. Stevens conventionális mulattatásunkhoz fogott: füttyölte nemzeti dalát, én magyar dalokkal feleltem, ha néha a füttyöt elunta, szövegezett: «Yankee dudl komm in Taun...» Végre abba hagytuk a füttyölést; a *Venác* mindinkább meredekebb lett. Toltunk!

Stevens gondolatokba látszott merülni. Nekem az jutott eszembe, hogy ime, még alig 70 kilométer választ el Belgrádtól, Yankeemtől el fogok válni, s még csak alig ismerem. Az az eszmém támadt, hogy ez embert kihozzam sodrából.

A veloczipédista társak tudhatják, hogy akkor, mikor rossz, vagy hegyes út miatt sokáig kell gép mellett gyalogolni, gonosz gondolatok támadnak. Eszmém támadt. Minduntalan kulcsait fogom kérni, hogy valamelyik csavaromat erősítsem. Ilyenkor Stevensnek meg kell állani, a nyerge alatt levő törlő ruhát kibontani, abból kulcsát kivenni, nekem átadni, várni, míg én a csavarással elkészültem. Én vagy tíz esetben simuláltam a Venác megmászása közben a csavarszorítást, Stevens tizszer adta ide kulcsait.

Tízedszer éppen azzal az egykedvűséggel tette azt, mint először. Csínyem nem sikerült!

Stevens mindannyiszor higgadtan visszatette kulcsait. Később Indiában igyekeztem e tréfám okát vele megértetni; — úgy mutatta, mintha értett volna, — nem szólt rá semmit!

Felértünk a Venác fensíkjára, az eddig vezetett köves út ismét a mezei út jellegét vette fel, kövezetlen lett, — egész Zimonyig most már.

Gépeinket egy eperfához támasztottuk s az elénk tárult gyönyörű panorama szemléletébe merültünk. Stevenst is észrevehetőleg meglepte a táj szépsége. Dél felé gyönyörű róna táj tárult elénk aranykalászaival, kelet felől a végtelenségbe elnyúló Duna folyam kigyózott el; előttünk a Fruska-Gora egész vadságával tűnik elénk, nyugat felől. 240 m.-nyi magasságban voltunk s már a hőmérséknek alacsonyabb fokát is éreztük.

Angolom az eper pusztítása után látott, én kieszeltem, hogy néhány kilométerrel odább boros csárdára fogunk akadni, — nem kértem belőle.

— Montez? — kérde Stevens az eper-reggeli után. — Yes! felelém s azzal nyeregbe termettünk.

A dombon lefelé kezdünk haladni, a meredekség itt-ott veszélyes alakulást öltött, Stevens nyílsebességgel vágatott e helyeken keresztül. Ha sehol, de itt e helyen, a Venác leszállásánál féltettem. Minden pillanatban attól tartottam, hogy egy szerencsétlen «fejjel» szárnyait szegi s Icarus sorsára jut.

Hál istennek, tévedtem!?

A leszállás, daczára nyaktörő voltának, sikerült. A csárda előtt megálltunk, hívtam Stevenst, jöjjön, igyunk valamit.

Utánozhatatlan kéz és fejmozdulattal mutatta, hogy nem kell neki, mert ugymond, jobb kezével hasát simogatva: Plendi. Az tele van. Míg én német korcsmárosnémtől a kenyeret, vereshagymát s bort ki tudtam csalni, Stevens kilométereket számlált az eperfa árnyékában — természetesen ülve.

Rózsáját igazgatta tü és czérnával, mely szerszámokat a legendaszerű kék kabátnak egy, a gallér alatt elrejtett miniature zsebéből varázsolta elő e csoda-ember.

Zseb különben azon a kabáton nagyon sok volt, csak-hogy a titkos fülkék gyanánt rejtve voltak; 8 nyilvános volt, mert azokat látni lehetett. A nyilvánosak és a titkosak mindegyikében volt valami. De ne sértsük e zsebek diskretióját!?

Az India felé vezető sáros úton vágattunk, egyik kátyuba történt zökkenés után egy küllöm törik el. Az «Invencible»-nek érintői (tangens) küllői vannak.

Schwanda valahol leírva a küllők különféleségét, az érintői küllőket tartja legjobbaknak, mert állítólag egy valaki rajtok járt anélkül, hogy törtek volna. Határozottan igaza van Schwandának! E küllők erősek, könnyűek, a kerék-talpat mereven tartják. Hátránya az: ha egy törik, kettőt kell helyettesíteni; a keréktalphoz erősítő csavart és

az aczél feklapot csak igen nagy óvatossággal lehet az üres keréktalpból kiszedni s újakkal kicserélni. Ha pedig a régi, eltört küllő csavarja valahogy beleesik az üres keréktalpbba, legény legyen, a ki kiszedje onnan.

A törött küllőnek egy másikkal pótlására persze nem gondolhatam, az eltöröttet egyszerűen hozzá tekertem az egészségeshez.

Stevens ezt látva, diadalmas arczczal csavarta ki egyes kormányának csontfogantyuját, s a belül üres kormányból 4 darab, az ő gépéhez szükséges, küllőt vett ki. Ismét az amerikai praktikus volta tünt elő ez aktusból.

Az én kormányom hajlított és tömör volt. Az ő gépén különben nem érintői küllők voltak. Ez első bajon túlesve, folytattuk utunkat, Stevens 500 m.-nyi előnyt nyert. Elhalad egy az út jobb oldalához állított kocsi előtt, a kocsi saroglyájához két ló volt oda kötőfékezve. Rugdalóztak már akkor, mikor az angol közeledett feléjük, de a mint engem jönni láttak, rémült rugdalózások folytán eltépték kötőfékjüket s elkezdének előttem szaladni.

A földjén kaszáló paraszt észre veszi lovainak elszabadulását, utánunk iramodik, eget verő lármát csapva: «Sztani pusztaia, ukroszimi konya» (Megállj, tolvaj, elloptad lovaim). A többi dolgozó parasztok, ki kíváncsiságból, ki, hogy jól elnadragolja az «ördögöket», szintén rohannak utánunk.

Már most ilyen díszes sorban rohantunk végig a bájos Fruska-Gora déli lejtőjén. Elöl az angol, ki a rendes hajtási ütemet egy félvilágért nem változtatná. Messziről a nagy fehér kalap ingaszerű lengése látszik, utána vagy 100 méternyire két megvadult ló, melyek nyerítenek rémülettökben, — de a jobbra-balra elterülő vetésekre, kukorica táblákra ösztönszerűleg nem szaladnak, én vagy 50 m.-nyi távolból követem a lovakat, s utánam 100 m.-re egy rohanó, vérszomjas, ordító paraszt kompánia. Ez eszeveszett verseny 3 kilométeren keresztül tart.

Az angol elől egy mély völgykatlanban száll le, a gépek sebessége e közben megkétszereződik, az üldöző paraszt

csorda jelentékenyen elmarad, üvöltésszerű ordításuk azonban hallatszik még.

Mire leértünk a völgybe, ott két oldalt rétság terület: lovaink letérnek az utról s a rétre szaladnak. Egy kilométernyi hosszúságra elnyúló domb előtt állottunk, feltoltuk rá gépeinket, mire felértünk, akkorára a minket üldöző parasztok a völgybe értek.

Mutatom őket Stevensnek, s magyarázom neki az esetleges paraszt-háborút. Mosolyogva néz reám, felemeli jobb kezét s mutató és nagy ujjával kettőt jelezve «Hász» szót ejti ki.

Én az első pillanatban azt hiszem, németül beszél s körülnézek, merre láthatott két nyulat? Végre kisül, hogy ő a ló-hecczet értette ez alatt.

Dél előtt 10 óra tájt értünk Indiába. Stevenssel nappali szobánkba vonultunk, gépem elhelyezve, észre veszem, hogy a golyótáros balpedálom ketté van törve. Bosszankodom, de miután megtudom, hogy a községben van lakatos, széjjel szedem s átadom neki, megmagyarázva a mesternek, miképp történnék a javítás.

Ágyra dőlve, pihenni akartam. Stevens pennája serczegett. Szórakozottan vettem egy-egy tekintetet az egymás mellé állított két gépre. Furcsának találok, hogy az én nyergem oly közel fekszik a gerinczhez, — hogy tehát oly alacsony, míg Stevensé oly magas.

Felkelek, s felemelem a «Buffer»-féle nyergem bőrét, hogy jobban lássak. Láttam eleget! Sima, aczél-lemez rugóm a közepén ketté volt törve. A nyereg súlya, tehát a veloczipédező súlya is a gerinczre esett. Az aczél-lemez minden pillanatban szétválhatott. Borzasztó harag fogott el. A rossz aczél rugókat apostropháló felkiáltásaimra Stevens figyelmes lett, — oda nézett. Én a bajt mutatva neki, azt mondtam:

— Reparation!

Oda jött, egy pillanatig figyelmesen látszott gondolkodni, végre azt mondta:

— Non. — E pillanatban felemelte a gerinczig lehajlott rugót, s kezét annak jeléül dugta alája, — tehát a gerincz és rugó közé, — hogy oda kell valamit tenni, — aztán jól van!

— Reparation temporelle, reparation veritable in Belgrade! — mondá és azzal visszaült íráshalmazához.

Nagyon jól tudtam én azt, hogy pl. fadarab alátételével improvizált reparálást csinálhatunk, csakhogy Zimony Indiától még vagy 40 kilométernyire van. Addig én azt a testrészemet, mely közvetlen érintkezésben van a farugós nyereggel, absolute tönkre teszem. Végre is más módhoz Indiában nem nyúlhattam. Lakatos és asztalos csak este 5 óra után voltak készen a fa derékaljnak a törött rugó alá történt tételével.

A pedále s fadarab oda illesztéséért elfizettem 3 frt 50 krt. Felkeltettem Stevenst, ki a reparáció idejét arra használta fel, hogy a tornácz mellvéd deszkáján sans gêne végig nyújtózkodott s magát a legyek ellen védendő, kalapját arczára húzta — aludt! Mert ugymond: — Kuul, értette ez alatt: ott hüss!

Indultunk, a falu apraja nagyja, órák hosszú során át várta ez ünnepélyes pillanatot. A felszállás pillanatában, majd hogy egy közönséges «fejet» nem csináltam. A fadarabnak ugyanis a rugó alá való tételével a nyereg állása megváltozott, vagy 3 centiméterrel magasabb állást foglalt el, mint az előbb.

Alig értünk a falu végére, szörnyűködve veszem észre, hogy borzasztó kínos üléssem van. Ez útvonal elég alkalmat szolgáltatott nekem arra nézve, hogy meggyőződjem róla, miszerint a velocziped első és fő-fő kelléke, hogy az embernek rajta *kényelmes* jó ülése legyen. Azaz jól «lógjunk» róla! Legyen a gépnek inkább nagyobb surlódása, azt pótoljuk phisikai erővel, vagy essen a súlypont inkább a kis kerék felé. Szóval, lehet a gép bármily rozoga szerkezetű, ügyesség- és erővel veloczipédezzhetünk, de rossz ülés mellett kinlódunk.

Igy jártam én az india-zimonyi úton. Kocsinak bajos lett kitérni, mert a sáros útrész fokozta fájdalmam. Lassu

tempóban hajtottunk előre. Stevens «Yankee dudl»-ját fűtta variáció nélkül. Bizony gyász-induló gyanánt csengett most a fülemben. A táj sík volt, mely gyengén lejtett Zimony felé, dombképződmények miatt tehát sehol sem kellett leszállnunk. A fatális rugó-baj nélkül az út ez utolsó része kellemes lett volna.

Ó-Pazua községben nem álltunk meg, a falunak vagy 3 kilométer hosszú főutcája van; a parasztok, kik előcsődültek, megdicsérték Stevenst szép egyenes üléséért, én rám rámfogták, hogy most tanulok csak nyargalni. Azt az egyet meg váltig hangoztatták: «Gle toj Goszpodár», mondák rám mutatva, «drugi je szluga, koi noszi bagazsiju», egészítették ki Stevensre mutatva. (Ott az úr, a bagazsit hordó a szolgál.) Egyet biztosra vehettem: ha Belgrádba érek, nem ülök fel egy hétig.

Uj-Pazuán megittunk egy pohár bort s a 8 órai Angelus harangszóra Batanitzán voltunk.

Elfelejtettem megjegyezni, hogy Indián délután 3—4 óra tájt következő sürgönyt menesztettünk Belgrádba: «Velocziped-Verein Belgrád. Wir kommen morgen Früh. Thomas Stevens, Svetozár Igali». Batainitzán vendégfogadó után néztünk, csakhamar találtunk egyet, elkvártélyoztuk magunkat, megrendeltük vacsoránkat, s a szokásos sétához fogtunk topo- és ethnographiai ismereteink gyarapítása céljából.

A fogadóból kilépve, X... ottani kereskedő mutatja be magát s miután «látni való»-t keresünk, cziczerone-nak ajánlkozott — Batainitzán. Bevezetett a vendéglő melletti gyümölcsös kertjébe, Stevens itt láthatott és ízelhetett tetzése szerint. Választék volt bőven.

Innen a szerb templomba néztünk, Stevensnek bizonyosan eszébe jutott az eszéki zsinagóga-jelenet, mert kalapját a templom közepében sem vette le; mikor aztán a bíró úr, ki időközben hozzánk csatlakozott, erre igen tisztességes hangon figyelmeztette, közönyösen levette kalapját. Ugyan mit gondolhatott?

Az első negyedben levő hold szépen világított már,

mire kiléptünk. X. úgy vélekedett, mutassuk meg a falu végén tanyázó cigánybandát az amerikainak. Vacsoránk még úgy sem volt készen, — az indítvány elfogadtatott. Alig pár száz lépés után oda értünk. Veszekedett kutyacsaholás, gyermeksírás hangját már messziről hallottuk.

Odá érve, láttunk vagy 5—6 ponyva-sátort, melyekben vigan lobogott a tűz. Főztek, sütöttek. Amint bennünket észrevettek, egy ribillió félmeztelen, egész meztelen gyerek, leány, ember ugrált ki e sátrakból s szaladt felénk. Számra nézve 50-en lehettek, nem és kor különbség nélkül. A sátrak által körülvevett térre mentünk, honnan Stevens kényelmesen beláthatott a sátrak belsejébe, végig nézte valamennyit. Ez inspectio befejezte után X. úr rábirta a vajdát, hogy bált rendezzenek.

Egy hórihorgas cigány legény leült a földre, eléje egy enyves anyaggal bekent kis teknyőt tettek, két botot nyomtak a kezébe, s a legény e botok végét a teknyő tetejéhez kezdte dörzsölgetni, mi által a teknyőből disznórőfögés, borjubögés, krákogás és rikácsoláshoz hasonló hangokat csalt ki. A zeneművész köré 5—6-an lekuporodtak, kik e dissonanciát énekükkel kísérték, a serdülő leányok és a purdék tánczra perdültek. Ha ezt Apollo és Terpsichore látja, hallja, kitöri őket a nyavalya! Stevens mindezt figyelemmel kísértte, úgy vettem észre, hogy érdeklél nézi egy sugártermetű 16—17 évesnek látszó, szabályos arczu cigány leánynak majdnem kicsapongó tánczát.

Meg nem állhattam, hogy gonoszkodva ne mondjam neki: «Petite demoiselu, guuut!»

Mosolyogva válaszolta: Constantinopl!

Vajjon azt értette-e alatta, hogy ott meg ő fog bált tartani?

Vacsoránk elhúzódott 11 óráig. Én érdeklél hallgattam cziczeronem-nak meséjét. A korcsma épületének történetét beszélte el. Hogy az II. József idejében mily rettegett zsiványfészek volt! A történet hitelességét bizonyító földalatti zárkákat már nem néztük meg.

Kedden reggel, midőn hideg tejből álló reggelinket

fogyasztottuk a korcsma udvarán, Stevens azzal lepett meg, hogy hasát megsimogatva, azt mondta: Indisposé! Ránéztem, feltünően sápadt volt.

Kérdeztem: Montez? Reiten in Belgrad?

Yes! felelé.

A távolság összesen csekély, Zimony csak 15 km.-nyire volt. Pont öt órakor indultunk, sok kocsis indult velünk egyidejűleg. Látni akarták, hogy megy a «Tocsák?» (kerék.) A dombnélküli úton azonban csakhamar elhagyattak. Hat órakor a zimonyi vámsorompó előtt szálltunk le, miután a délvidéki városok borzasztó kövezete már itt kezdődött! Ez iszonyú kövezési genre Magyarország délvidéki városainál, Mohácson kezdődik. E várostól kezdve minden délvidéki város kiirhatná a következő Dantetől kölcsönzött figyelmeztetést:

Avis aux velocipedistes! «Entre qui que tu sois, et laisse l'esperance».

Ha csak «Kangaroo»-ja nincs valakinek, a karlóczai, mohácsi s zimonyihoz hasonló kövezeten nem boldogul. Stevens megkísértette a «promenade»-ot, ott sem boldogult, a vízlevezető árkok, lóczák, lelógó faágak zsenirozták. Toltunk Zimony utczáin keresztül.

Nekem külföldi útlevelem nem volt, Zimonyban tehát ilyet szereznem kellett, hogy Belgrádon partra léphessek. Frank urtól Eszéken ajánló levelet kaptam dr. Szubotics számára, mint ki az efféle dolgokat el tudja intézni.

Felkerestük tehát dr. Szubotics lakását, gépeinket a falhoz támasztva, felmentünk hozzá, kölcsönös bemutatás után az öreg úr késznek nyilatkozott egy a kapitánysághoz érdekemben szóló levél megírására. Míg az öreg úr írt, addig Stevens meguntta magát, azt mondta:

— «Machine», azzal megfordult a sarkán s a faképnél hagyott bennünket.

Megvolt végre a levél, — ajánlottam magam. Egyenesen a városházára mentünk, ott a rendőrségi közegektől megtudjuk, hogy «passe-port» ügyek csak 9 órakor intézhetnek a kapitány úr érkezésével. Addig várhatunk. Hét óra

volt! Két óra hosszat várakozni nem tréfa dolog! Valami okhoz-módhoz kellett folyamodnom, hogy azt előbb megkapjam. Visszamentem a hivatalos helyiségbe, kivettem a «Radfahrers Jahrbuch»-ból a Hildebrand által kiállított igazolványom, miszerint a «Cyclists Touring Club»-nak délvidéki consulja vagyok.

Alig tudtam vidámságom nyilvánulását visszatartani, midőn a hivatalnok kezembe adta a 4 napra szóló «engedélyt». Mig én e hivatalos dolgokkal voltam elfoglalva, Stevens nagy komolysággal fogyasztott a városháza előtt egy staniczli cseresznyét, — a jó ég tudja, hogy hol szedte elő!?

Fél óra után a Belgrád felé induló helyi gőzös első osztályu fedélzetén voltunk. Stevens elmerülni látszott a festői fekvésű Belgrád szemléletében. Igaz, hogy gyönyörűen veszi ki magát ez a Száva és Duna torkolatánál amphitheatrumszerűleg épített város.

Stevens még a fedélzetről észre vett három, sötétkék velocziped-uniformisba öltöztetett fiatal embert. Figyelmeztetett engem is, amint kezével rájuk mutatva, mondá: «Membres, de club velocipedique». Néhány percz mulva kikötött a hajó. Kiszállva, melegen szoritottunk kezet a fogadtatásunkra elénk jött három szerb veloczipédistával.

Belgrád.

Tehát kedden, június 16-án reggel 8 órakor léptünk a szerb partra. A veloczipédisták uniformisban s a C. T. C. jelvényével mellükön, jöttek ugyan fogadtatásunkra, de gép nélkül! Mert Belgrádban a vízözön előtti kövezet az ily testgyakorlatokat meg nem engedi. Elkapkodták gépeinket s egyletök szolgálai által tolatták azokat. A programot megbeszélendő, egy sörház asztalánál találtuk magunkat. Az uniformisos tagok száma mindinkább növekedett. Itt hallottuk, hogy 5-től 7-ig vagy 30-an vártak ránk, s abban a hitben, hogy nem érkezünk, széledtek széjjel.

Kérdezték Stevenst, — mert a «Première société veloci-

pedique Serbe» elnöke s a «Cyclists Touring Club» consulja Nikolitsch-Terzibachitch úr beszélt némileg angolul is, vajjon Belgrádon marad-e néhány napig.

— Délután indulok, — felelé.

De miután megtudta, hogy két tag el akarja kísélni, s azok csak holnap, szerdán indulhatnak, elhatározott, hogy holnap délután 3 órakor fog kíséretével indulni. Ugy is történt!

Még az úton megigértük egymásnak, hogy Belgrádba érve, ez út emléke jelül, közösen, úgy porosan, sáros gépekkel, ahogy megérkeztünk, lefényképeztetjük magunkat. Megtettük. A megtörtént fényképezés után én rögtön javítani küldtem gépemet. Az eszköz-trpinjei sáros útban a «golyó-tár» is besározódott, a petróleummali kimosást kívántam. Két nap mulva visszakapva a gépet, meg voltam elégedve a javítással.

Terzibachitch még csak hallani sem akart szállodába való szállásról. Elfogadtuk tehát vendégszeretetét, s nem is volt okunk azt megbánni. Köszönet e helyt is érte. Az ugyancsak ránk fért fészülködés, mosakodás után kocsira ültünk T. társaságában, s a város főbb utcáit jártuk be. Egy várost láttunk, a mely most bontakozik ki orientalis lethargiájából. Láttunk büszkén az ég felé emelkedő karcsú minaretos moscheé-t, de melynek magasságáról a muezzin nem hívja többé imára az igazhivőket. A szerb kormány egyszerűen gázgyárat alakított belőle. Végig kocsiztunk a «Milanszka uliczá»-n, hol a renaissance stylben épített konák (királyi lak) díszeleg, mely a «Sugár-út»-nak, vagy a Champs-Elysée-nek is becsületére válnék. Végre elhajtattunk a régi török negyedek képezett Dortsolba, a régi várba. Leszálltunk kocsinkról s a vár északi, Duna felé néző sánca felé mentünk. Vagy 150 m.-nyire lehattunk a Duna vízének felszine felett.

Gyönyörű tiszta idő volt, az is igaz, hogy vagy 35 °R. meleg volt. Némán gondolkoztunk el. Mennyi történelmi emlék fűződik e falakhoz, mely oly mélyen nyúl Magyarország történelmébe!

1455-ben Hunyadi hősiesen védi meg e falakat II. Mohamed ellen.

Dugovits Titus inkább a mélységben kereste a hősi halált, semhogy a talán éppen azon helyen — a hol mi állottunk — felkapaszkodó törököt felengedje. Tévedező tekintetünk örömmel akad meg Pancsova, a szép magyar alföld s a slavon hegyek panorámáján!

Körülöttünk a szerb milícia emberei fogyasztották ebédjüket, megkértem az egyiket, hagyja megkóstolni levesét, melyet egy óriási bögrében kezében tartott, s melyből evett. A sűrű, szürke marhahúslében ökölnyi húsdarab és sok rizs volt. Jó ízű, tápdús eledel. Stevens is megkóstolta.

A vár közepén épített modern épületbe mentünk, T. azt mondta, ott arzenált látunk. Nem láttunk semmit, mert az illető hivatalnok nem volt ott. Az első emelet egy ablakánál álltunk Stevenssel s néztünk le az udvarban elhelyezett XIV., XV. századbéli ágyukra, angolom csufolva mondta rájuk, «nit guut»!

E vár maga római eredetű, akkoriban Singidunumnak hívták. A rómaik által épített 60—70 ölnyi mélységű kutat is megnéztük; érdekessége ritkítja páráját. Az alacsony hőmérsék s a szikla faláról lecsepegő vízcseppeknek egy óriási náthát köszönhettem. Yankeenek semmi baja sem lett. Akaratom ellenére az angol gyapju alsó ruhája jutott eszembe. 12 óra tájt Stevenssel az angol követséghez hajtottuk. Igen barátságosan fogadták, leveleit megláttamozták, bélyegezték, a titkár szörnyű sokat motyogott angoiul s igen keveset válaszolt rá az én utiársam.

Végre végeztek. A «Velikoga Haiduka» czimű restaurációba hajtottunk, a belgrádi club összes tagjait ott találtuk. Csak akkor vettük észre, hogy a szerbek bankettel tisztelnak meg. Minden bankett körülbelül egyforma. Az emberek sokat esznek, sok poharat üritenek, kölcsönösen éltetik egymást. Nos ezt tettük mi is a «Velikoga Haiduka»-nál.

Délután 3 órára Stevens felkelt s szólt T.-nek, hogy

orvoshoz akar menni. T. elvezette tehát egyhez. Az, a sok veloczipédezés által létrejövő könnyebb bajt constatálta, ajánlott sok ásványvizet. Visszatértek.

Délután 4 órakor a Topcsidér nevezetű királyi parkba kocsiztunk. Veloczipéden vagy 6-an jöttek ki. A park hat kilométernyire fekszik délre Belgrádtól. Nagyon sokszor hallottam e park dicséretét. Én közönségesnek találtam. Nagy kiterjedésű, sűrűn befásított s gondozott, porondos sétautakkal bíró hely! Voila tout! Nem közelíti meg a versaillesi, vagy a louxenbourgi kertet. A park azon része, hol Obrenovits Mihály meggyilkoltatott, el van zárva a közönség elől.

Érdekes a most uralkodó dynasztia feje, Obrenovits Milos által épített ház. Egy emeletes, török ízlésű, villa forma. Az első emeleten egy csomó Obrenovits-családbeli reliquiákat mutattak: a divánt, melyen Milos meghalt, ágycsizmáját, evőeszközét, sétabotját stb. Az asztal közepén a meggyilkolt Mihály vére által pirosított földet üveg alatt látni. A falakat a század elejebeli szerb festők olajfestményei díszítik stb. Egy órai szemlélet után, mely alatt Stevens sűrűn jegyezgetett, a közeli sörházba telepedtünk le.

Nagy szükségünk volt rá, a hőség tikkasztó volt! Rövid időre rá odaérkezett Dusan Popovits, ki Stevenst Pirotig, vagy esetleg Sophiáig volt kísérendő. Igen csinos művelőczipéd gyakorlatokat mutatott, melyek akár a francia Terront-testvéreknek vagy a magyar Vermes Lajosnak is becsületére váltak volna.

Stevens is felült egy gépre, megmutatandó a társaságnak menési módját. Biztos lassusággal szállt fel, rendes menési módján körüljárt egyszer s lassan leszállt a balpedálról. Nem kunsztolt! Pedig nekem megmutatta Földvár és Trpinje előtt, hogy azt is tud. Rossinak az Ercsi előtti és Aberlenek a karlóczi domboknál mutatta meg hegymászási ügyességét.

Tökéletesen besötétedett, mire visszaértünk Belgrádba. Este Stevens azon óhajának adott kifejezést, hogy szeretne színházba menni, mert Natalia királynőt óhajtaná látni.

Sokat hallott szépségéről beszélni. Ez óhaja nem teljesedhetett; kedden este nem tartottak a színházban előadást. Én másnap szerencsésebb voltam, láthattam a szép királyasszonyt, — szépsége felülmulja hírnevét. Másnap szokásunk ellenére későn keltünk.

Ismételt látogatást tettünk a belgrádi veloczipéd club helyiségében. Először a gyakorló helyet néztük meg. Mondhatom gyönyörű kör alakú pálya, kerülete 100 méter. Igen jó karban van tartva. A tért a várostól kapták ajándékba, s a tér alkalmassá tételére 40 aranyat költött a club. A hivatalos helyiség 2 nagy szobából áll, az egyikben a gépek állanak; számra nézve vagy 15—16 darab, többnyire Howe gépek, a másik szoba olvasóterem gyanánt szolgál. Az öltözde e két helyiséget elválasztó antichambreban van.

Az asztalon angol, francia, német nyelvű veloczipéd-folyóiratokat láttam, köztük a «Radfahrert» és a «Veloce-mann»-t. A falakat a velocipéd-sportból vett képek díszítik.

Stevens e képeket nagy gonddal nézegeté, egyszerre egy angolul beszélő taghoz fordul, azzal a kérelemmel, magyarázza meg egy színnyomatu képnek német és francia szövegét? A kép egy farkasok által üldözött veloczipédistát ábrázolt, a veloczipédista hajtás közben, dereka köré csatolt revolverét veszi elő, rálő a fenevadakra, megöli őket és szerencsésen megszabadul tőlük. A tolmács körülbelül így is mondta el neki, csakhogy a történeti helyet Romániának, s a veloczipédistát románainak mondja.

— Nem igaz, — felelé Stevens, — ez az eset én velem történt, a mint San-Franciskótól a Bostonig elnyuló uton velocipédeztem. Ugyanez a kép az «Outing Illustrated Magazine»-ban jelent meg tavaly, ez onnan van kiollózva.

A club jelenlevő tagjait elfogta a bámulat. Stevenset sokkal jellemesebb embernek ismertük, semhogy egy pillanatra is kételkedtünk volna szavainak igazságában.

A club vendégkönyvébe ő ír a először a nevét, néhány a gol szóban elismerései adózott a részesült vendégszere-

tetért. Innen Belgrád még egy nevezetességének megtekintésére indultunk, a muzeumba.

Bemenve az első teremben képcsarnokban találjuk magunkat; balra a falon, a drinai hadsereg tábornokának, Ranko Aimp tsnak látjuk életnagyságu képét. A szomszéd teremben Brankó Radisevits, az 1852. elhunyt költőnek látjuk mellszobrát. A terem közepén a Szerbiában eddig forgalomban volt, s a régiségtől elkopott régi pénzeket tartalmazó üvegszekrények állanak. A régiségeket magában foglaló teremben felette érdekes dolgok vannak.

Belépve balról a fal hosszában egy magyar nemzeti színű zászlót látok a felirással: «A királyért — a hazáért». Vajjon Szent-Tamás sánczai mögül került-e az oda? nem tudom! Odább, jobbra a livornói hölgyek által az 1876-iki fölkelőknek ajándékozott zászló díszleg ezzel a felirattal: «Dono delle donne livornesi. 1876.» Amott a sarokban egy régi szerkezetű puska, melynek csöve derékszög alatt meg van görbülve. Ha elolvasod a falra ragasztott czédulát megtudhatod a puska történetét: Stevan Csirics elment a 48-49-iki hadjáratok alkalmával a magyarok ellen harczolni, puskáját vállára veti s ugy sétál; jön egy magyar ágyúgolyó, megkoppantja a puskacsövet, az netto elgörbül, de Csirics urnak kutya baja! Amott a sarokban Trajaj bronz szobra áll, Turn-Szeverinnél fogták ki a Duna medréből stb. Végre megelégtünk a muzeum-vizitációt. Délben Terzibachitchéknál ebédünkhöz fogtunk.

A nyeregbeszállás ideje pont három órára volt kitüzve; délután két órakor a club helyiségében voltunk. Stevensnek két kísérője már ott volt, uniformisban, utazásra készen.

Végelhatározás szerint Dusán Popovits a szerb határig kíséri Stevenst, tehát Piroig. Ha ideje engedi, abban az esetben Sophiáig. Tichi csak 45 km.-nyire kísérendi őket, vagyis Szmedrovoig (Szemendria). Én, és a club vagy 12 tagja a második szerb mehánáig (országút szélén épült korcsma) kocsin kísérjük őket, miután gépem javítása még nem történt meg. Stevens hozzám lépett, rámutat övemre, adjam neki? Leoldom, de nem tudtam, mit akar vele?

Ekkor levetette azt a sötét kék téli kabátot, az övvel átkötötte s a hátára igazította. «Souvenir de Igali»! mondta mosolyogva. Végre tehát megértem a legendaszerű kabátnak a lekerültét. Pont fél 3-kor kiléptünk az egylet helyiségéből. Elöl ment a három veloczipédista, mi sűrű csoportban követtük őket, s mi utánunk jöttek a megrendelt bérkocsik. Sehogy sem tudtam kiverni a fejből, hogy nem halottat kísérek utolsó nyugvó helyére. Az egész kíséret ily eszmével látszott elfoglalva lenni, mert szótlannu, komolyan követtük őket.

Három órára kiértünk a városnak rossz kövezetes tömkelegéből. Délkeleti irányban, tehát az utasok utvonala irányában sötét felhők tornyosultak az égen. Stevens megállt, társaihoz fordulva kérdé:

— Montez? — Popovits felelet helyett gépén termett, megindultak. Mi fiakkereinkbe ültünk, 20—25 lépésnyi távolból követtük a hajtókat. Elhagytuk Belgrádot. Az ut, melyen haladtunk, felette dombos s oly formán volt idomítva, mint a milyenen mi jártunk egy helyt Slavoniában. A Beocsin és Krlacza közötti útvonalra emlékeztetett ez útrész. Kalap nagyságu kövek voltak az útba mintegy beagyazva. A veloczipédisták a gyalogutakon jártak.

Stevens ment elöl, a két szerb mintegy 50 lépésnyi távolból követte őt. Stevens a rövidebb s gyengébb hajlásu dombok előtt is leszállott — társai követték példáját.

Okosan tették, heves ellensze ök támadt e közben. 5—6 kilométernyi hajtás után sáros, elázott utra értek. Az előtt egy órával ott eső esett.

A felhők, melyeket már Belgrádból láttunk, mintegy a fejünk felett lógtak.

Két helyt oly országuti formára értünk, hogy az útbal oldalán egy kút, illetve forrás volt, vize szabadon folyt kis patak alakjában az országúton keresztül. Ne nektek, utasok! Ezekén a helyeken láttam, a mint Stevens vállára emelte gépét, egyik nagyobb kőrő a másikra hágott, s úgy vitte át gépét. Terzibachitchtól, ki velem egy kocsiban volt, hallottam, hogy ez így szokás Szerbiában. 4 óra 15

perczkor értünk elválásunk helyére, — a Bolecs mehánához. Egy magányosan álló ház volt ez, a sokat utazott megsza-
golja benne a korcsmát. Leszálltunk kocsijainkról, ők is
leszálltak. Kerekeiken látszott, hogy 5—10 centiméteres
sárban hajtottak. Stevens nem volt kipirulva, de kézfeje
feltünően izzadott.

Kiültünk a verandára valamennyien. A korcsmáros
rózsairlatu édességet: «szládec»-et tett elénk.

A szerbek kávéskanályit nyeltek belőle s ittak rá vizet.
Én borasztó arcot vágtam a mulatsághoz, kértem bort, —
adtak. De az rosszabb volt, a mi legkomiszabb lőrénknél.
Nem bor, de romlott eczet volt. Szánandó tekintetet ve-
tettem Stevensre, elárultam neki e tekintetemben minden
búmat, — fájdalmamat.

Tudtam, mennyire szereti a jó bort «mineralvasserral»!
Hol kap az ezutáni uton bort, ásványvizet? Szavamra! az
anya gyermekétől bucsuzva nem érezhet nagyobb fájdal-
mat, mint a milyenen én e pillanatban keresztül estem.
Megnéztem a «Mehána» belsejét, nem írom le. Már ez is
csupa szenny, csupa piszok volt! Hát még a többiek milye-
nek lesznek? Az ágyak töröttek és ágynemű nélküliek vol-
tak; most bizonyosan a lovakat akarták velök, vagy a
kutyavaczokban kutyák párnájául szolgál; estére beadják
aztán a t. cz. utazó közönségnek. Meg akartam kérdezni
Stevenst: féregpora van-e neki, de hát nem tudtam!

Borzasztóan levert hangulatban tértem vissza a verandára.
Kivettem órámat, láttam, hogy pont öt óra van. Fölkeltem szé-
kemről s az izgatottságtól majdnem remegő hangon kértem
a társaságot: váljunk! Az utazóknak ma még hosszú utat
kell tenniök. Az utazók elővették gépeiket. A két szerb
félre állott, várták Stevenst, hadd fejezze be bucsuzását.
Én is félre vonultam, vártam, míg a többiekkel végez. Ke-
zet szorított velök szó nélkül, s az ő utánozhatatlanságával
hajtotta meg mindegyik előtt a fejét. Végre én következtem.

Kezet szorítottam vele, néhány pillanatig nem jött szó
ajkaimra, végre szóhoz jöhöttem: Stevens, — mondám
neki — *voilà, que nous faisons une separation eternelle!* —

Komolyan rám nézett átható tekintetével. Megértette. Elmosolyogta magát, non, non Igali! felelé, s mindig mosolyogva mutatta, hogy a khinaiak nem fogják elvágni nyakát.

Jobb kezével ádámcsutkáját reszelte.

— Non, non! — mondá mindig mosolyogva. — Adieu Stevens! Adieu Igali! — mondá. Megfordult s indult, a bokáig érő sárba tolva gépét.

Utána néztünk, míg jobbra egy domb aljában elveszett tekintetünk elől.

Én a bennünket Belgrádba visszaszállító kocsiban nem tudtam egy áruló könnyet Terzibachitch előtt eltitkolni.

OSZK

Vége.

Országos Széchényi Könyvtár

The first of these is the fact that the
 medical profession has been slow to
 recognize the need for a more
 comprehensive and up-to-date
 curriculum. The second is the fact
 that the medical profession has been
 slow to recognize the need for a
 more comprehensive and up-to-date
 curriculum. The third is the fact
 that the medical profession has been
 slow to recognize the need for a
 more comprehensive and up-to-date
 curriculum.

The fourth is the fact that the
 medical profession has been slow to
 recognize the need for a more
 comprehensive and up-to-date
 curriculum. The fifth is the fact
 that the medical profession has been
 slow to recognize the need for a
 more comprehensive and up-to-date
 curriculum. The sixth is the fact
 that the medical profession has been
 slow to recognize the need for a
 more comprehensive and up-to-date
 curriculum.

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

OSZK

Országos Széchényi Könyvtár

